

A movie poster for the film 'Sestry až za hrob'. The background is a dark, moody photograph of a woman, Caitie Dolan-Leachová, sitting in a chair. She is wearing a dark, low-cut dress and has her legs crossed. She is holding a martini glass in each hand. The lighting is dramatic, highlighting her face and legs against a dark background. The title 'Sestry až za hrob' is written in large, white, serif font across the center. Below the title, the word 'Host' is written in a smaller, white, sans-serif font. At the bottom, the name 'Caitie Dolan-Leachová' is written in a white, serif font.

Sestry

až za

Host

hrob

Caitie
Dolan-Leachová

Sestry až za hrob

Caite Dolan-Leachová

Sestry

až za

Brno 2017

hrob

Caite
Dolan-Leachová

Dead Letters

Copyright © 2017 by Caite Dolan-Leach

Cover design © Jaya Miceli

Cover photograph © Nancy Honey / Millennium Images, UK

Translation © Alžběta Kalinová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-349-4 (PDF)

ISBN 978-80-7577-350-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7577-351-7 (MobiPocket)

Z toho vyplývá jedna věc, která je bezpochyby nejdůležitější pravdou skládačky: přes všechno zdání to není hra samotářská: každý úkon, který sestavovatel puzzlu provede, už před ním učinil jeho tvůrce; každý dílek, který znovu a znovu bere do ruky, který zkoumá a laská, každá kombinace, kterou znovu a znovu zkouší, každé tápání, každé tušení, každá naděje, každá sklíčenost byly zvoleny, vypočítány, promyšleny někým jiným.

Georges Perec: *Život návod k použití*

Un dessein si funeste, s'il n'est digne d'Atrée, est digne de Thyeste.

Není-li ten truchlivý záměr hoden Atréa, je hoden Thyesta.

Crébillon: *Atrée et Thyeste*, citováno v povídce „Odcizený dopis“

Edgara Allana Poa

1

Moje sestra, rozená vypravěčka mýtů, vždy ráda šířila příběh o tom, jak nám prohodili jména. Byla na to pyšná, jako kdyby se jí, tomu maličkému namodralému novorozenci, podařilo obalamutit osud a přivlastnit si jméno, které mělo patřit mně. Moji rodiče se snažili být důmyslní (ještě než ztratili schopnost cítit se jakkoli jinak než absolutně zdeptaně) a naše jména se měla stát součástí svérázných rodinných tradic. Od A do Z. Ava a Zelda. Prvorozená měla být A jako Ava, druhorozená Z jako Zelda a společně jsme měly tvořit celou abecedu pro naše pošetilé a na krátkou chvíli optimistické rodiče, kteří se oba ocitli ve fádním středu: M jako Marlon a N jako Nadine. Otec dostal jméno po slavném herci a pod vlivem svého obvyklého krátkozrakého narcismu se snažil zanechat jakýsi neobyčejný odkaz své vzkvétající rodiny. Vzkvétat nám však nebylo určeno.

Jako druhorozená jsem měla patřit na konec abecedy. Ovšem sestra, divoká a nezdolná až do svého ohnivého konce, byla už od prvního urvaného nádechu Zeldy. Ledabylá zdravotní sestra podala otci miminka ve špatném pořadí, takže jeho druhá dcera mu nemístně přistála v náručí jako první. A tak jsem byla pokřtěna jako Ava. Tedy pokřtěna čistě obrazně. Matka by při jakékoli zmínce o formálním křtu jistojistě vyletěla z kůže. Naši rodiče byli dobří pohani — což je zhruba tak to jediné, v čem byli dobří.

Nečekaný zvrat otce zjevně potěšil, a ten rozhodl, že nám naše omylem přiřknutá jména zůstanou. Prohlásil, že rodina Antipových převrátí naruby dokonce i abecedu. Matka podle očekávání ležela nevrle a zlomeně na lůžku a nejspíš odpočítávala vteřiny do svého prvního ginu s tonikem po osmi měsících. Ani teď jí to nemůžu pořádně vyčítat.

Jakmile s cinknutím zhasla kontrolka bezpečnostních pásů, rozepnula jsem přezku a vyhrabala z tašky iPad. Ten e-mail jsem četla už tolikrát, že jsem se ho naučila nazpaměť, přesto jsem na ta slova na zářícím displeji musela pořád zírat.

Komu: malaa@gmail.com

Od: noconnor@gmail.com

21. červen 2016, 3:04

Avo, uzjedom si, že mobil máš hlavně proto, abich ti mohla zavolat v nouzi. A tohle je nouze. Kdybys zvedla ten pitomí telefon, nemusela bych ti psat MEJL že tvoje sestra je mrtvá. Po jednom z jejích alkoholových dycháneků vznikl požár a jí se nepovedlo utéct. Když zítra virazíš z paříže možná stihneš pohřeb

Vážně nevím, jestli ty chyby jsou důsledkem toho, že máma a) pije, b) nikdy se nenaučila psát na klávesnici (Nejsem žádná pitomá sekretářka! Nejsem feministka proto, aby mi někdo diktoval dopisy!), nebo c) demence ovlivňuje její pravopis. Sázím na všechny tři možnosti. Nikdy jsem neviděla, že by Nadine Antipovová, rozená O'Connorová, přijímala jakékoli zprávy, dobré nebo špatné, bez panáka ginu. Smrt dcery, a navíc upřednostňované dcery, s ní nejspíš otřásla. Hádám, že když jí to řekli, stejně už byla pod obraz a na mobil se mi nedovolala proto, že si buď nevpomněla na číslo, nebo ho špatně vytočila. Takže se musela dohrabat do patra k prastarému MacBooku, na který se práší na někdejší otcově pracovním stole. Tam se svezla na rozvrzanou kancelářskou židli a mžourala na svítící obrazovku. Po několika nepříjemných minutách nepovedených pokusů (a nejspíš dalším loku ginu) našla Firefox a proklikala se na Gmail, tedy pokud nejdřív nezkusila svůj starý a nefunkční

účet na Hotmailu. Když se jí systém zeptal na heslo, patrně na obrazovku plivala jízlivé nadávky. Požadavek počítače, aby si vzpomněla na něco konkrétního, určitě považovala za osobně mířený a zákeřně skrytý výsměch jejím upadajícím schopnostem.

Nejspíš se pokusila něco zadat, ale heslo bylo jistě předvyplněné, protože Zelda se svým zmateným a nedbalým způsobem snažila matce její bídný život usnadnit. A tak mi matka, opilá, rozzlobená, zmatená a vyděšená, mohla napsat uštěpačný e-mail o tom, že moje sestra uhořela. A pokud to takto oznámila mně, můžu se jen dohadovat, jakým způsobem se to dozvěděl můj otec.

Po přečtení dopisu mě jako první napadlo, že Zelda by takovou smrt ocenila. Přesně tak by si to přála. Jde o příhodný konec pro člověka pojmenovaného po paní Fitzgeraldové, která zemřela — patrně nepřítelná — při ničivém požáru sanatoria, v němž strávila pod zámek značnou část svého života. Podobně jako Berta Rochesterová. Jako děti jsme si často hrávaly na Johanku z Arku a Zelda budovala propracované hranice pro slámové panenky přestrojené za mladou mučednici (Zelda představovala Johanku a já jsem vždy ztělesňovala hanebné anglické inkvizitory). Smrt v ohni je jako dělaná pro vizionáře a bláznů a Zelda byla obojí. Moje temná stránka.

Ale pak, protože svou sestru znám, jsem začala číst mezi řádky.

Celé to na Zeldu tolik sedělo. Tak hrozně moc. Když se mi konečně podařilo dovolat matce, mumlavě mi vyprávěla o tom, jak sestra uvízla v hořící stodole. Ve stodole za domem, kterou si Zelda přebudovala ve své únikové doupě pro chvíle, kdy už neměla žaludek na pobyt ve společnosti naší neduživé a nesnesitelné matky. Víím, že se ráda uchylovala do bytu v patře, kde kouřila jednu za druhou, pila a psala mi e-maily. Vyšetřovatelé zjevně došli k závěru, že usnula se zapálenou cigaretou (Typické, Zeldo!) a dřevěná stodola a všechny knihy, které si

tam nahoru nanosila, v suchém horku červnového dne vzplály. Upálená zaživa v den letního slunovratu. Na zuhelnatělé trosky je vidět z poloviny oken v domě, takže mé matce Zeldu bez ustání připomínají, ačkoli má napůl uhnílý mozek a téměř úplně rozežraná játra. Kdyby moje sestra svou smrt plánovala, nemohla by vymyslet nic lepšího. Ani náhodou.

Uličkou projížděla letuška s nápojovým vozíkem, jímž bezstarostně narážela do kolen dlouhonožých cestujících. Já jsem skladná, a navíc v cestovní velikosti, takže se pohodlně usadím i ve stísněných prostorách a na neustále se zmenšujících letadlových sedačkách. Požádala jsem o Bloody Mary v plastovém kelímku a pobůhvíkolikáté se zamyslela nad názvem tohoto báječného životabudiče — souvisí snad s tou zkrvavenou nevěstou, kterou jsme jako malé vyvolávaly v zrcadlech?

Kroužila jsem kelímkem s hustým rajčatovým džusem, příliš mnoha kostkami ledu a směšnou kapkou vodky a usrkávala ten nápoj tenkým červeným brčkem. Tahle brčka miluju. Líbí se mi jejich lakoničnost. Usilovně jsem se snažila nemyslet na to, co opouštím a kam směřuju. Cestovat přes Atlantik tímto směrem se mi vždy zdálo kruté — Evropu opustíte po snídani a do Států dorazíte na dopolední svačinu, vyčerpaní a hotoví tak akorát na drink a večeři. Slunce na obloze couvá. S natěšenými kamarády a příbuznými se potkáte po patnácti vysilujících hodinách, které jste strávili v exilu anonymních prostor letišť a letadel. Věčné návraty na Ithaku. Nebo do Ithaky. Vyzvednou mě na malém letišti a odvezou do rodného domu, padesát metrů od místa, kde se moje sestra před pár dny údajně usmažila — to všechno před večeří. Zajímalo by mě, jestli to spáleniště ještě doutná. Dělá snad spáleniště někdy něco jiného? Před necelým měsícem nám bylo pětadvacet.

Vejdu do domu a okamžitě mě pohltí vůně dětství, vůně domova. Vystoupám do patra, do matčiny ložnice. Jestli bude jen minuta po páté (což asi bude, než se dohrabu až tam nahoru),

bude matka nejspíš opilá nebo aspoň přioopilá a já si k ní sednu a oběma nám naleju plnou sklenici vína. O Zeldě se bavít nebudeme — to nikdy neděláme. Nakonec (a nebude to trvat nijak dlouho) Nadine řekne něco zničujícího, krutého, co nedokážu přejít, a já odejdu. Jestli budu mít zlomyslnou náladu, vezmu si víno s sebou, aby musela opatrně sejít dolů pro další láhev a přitom riskovat polámaná žebra a pokořující selhání.

Vyjdu s tou láhví vína ven a podívám se na zčernalé trámy stodoly. Upřeně se zahledím na tu tmavou hromadu popela. Pak se začnu pokoušet rozplést sestřino tajemství a najdu ji, ať už se skrývá na jakémkoli místě. Vylez, vylez, ať jsi kdekoli. Co to hraješ za hru, Zeldo? Ty sis nikdy nelámala hlavu s pravidly.

Komu: malaa@gmail.com

Od: zazazelda@gmail.com

5. září 2014, 20:36

Drahá sestřičko, monozygotická spolubydlící z dělohy,

tak co Paříž, je to takový zázrak? Třpytí se skvostným pozlátkem historie a okázalosti? Sáším se, že ano, přinejmenším co se tebe týče. Schválně zkusím hádat, cos zatím dělala: přistála, zbavila se zavazadel a okamžitě vyrazila na triumfální procházku podél Seiny — víš, jak ve chvílích radosti vždycky potřebuješ být blízko vody; zdědila jsi to po předcích z máminy strany, kteří se všichni courali po pláži —, toulala ses nebo spíš vyváděla na těch posvátných březích, dokud ti nepopraskaly puchýře, a pak, protože jsi dcera své matky, sis ihned našla nějaký studený alkoholický drink. A vzhledem k tomu, že je pro tebe velmi podstatné zapadnout mezi místní a zároveň dostat historické „autentičnosti“, se vsadím, že ten nápoj byl... lillet! Nebo dost možná šampaňské, ale já jsem si jistá, že stud i šetrnost ti zabrání vypláznout šedesát nebo sedmdesát eur za jednu

láhev bublinek. Vsadím se, že jsi popíjela lillet, zkoušela si svou dokonale přijatelnou francouzštinu, vychutnávala si volnost, předstírala, že nechceš nic jiného k pití, a to šampaňské si koupila v nějakém okouzlujícím „autentickém“ vinařském krámku cestou do té krabice od bot, kde budeš žít, dokud tě frankoflie nepustí (nebo dokud nerozházíš všechny peníze, co ti tajně podstrčil táta, a nebudeš se muset vrátit domů). A celou dobu rozhodně nebudeš myslet na to, co se stalo předtím, než jsi nás opustila. A proč jsi nás opustila. Mám pravdu, Avo, n'est-ce pas?

Jsem vážně ráda, že si plníš sny a kdovíco ještě, i když to znamená, že jsi musela opustit svou milovanou sestru, kterou jsi nechala strádat a jíž jsi pověsila na krk výhradní péči o matku rodu. Víím, že vždycky říkáš, že má radši mě, ale DOBRÝ BOŽE, měla bys vidět, jak je bez tebe v koncích. Vážně jsem přesvědčená o tom, že si myslela, že to jen tak říkáš — že celou tu věc s dalším studiem nemyslíš vážně a celou dobu plánuješ usadit se s ní v jejím hnízdě, otírat jí čelo a držet ji za ruku během jejích každodenních delirií i pomalého úpadku. Jak zírala, když se pod schody objevily tvoje kufry! Moc si toho nepamatuje, ale TUHLE zradu ano. Ztraceně čekala celé týdny v rozechvělém, bolestném napětí a odmítala uvěřit, že by mohla být opuštěna s takovou chabou výmluvou!

Nechci ti to vyčítat (To bych si nedovolila! Nikdy. Ani náhodou. Určitě ne po tom všem, co se stalo...), jen se ti snažím v hrubých rysech načrtnout, jak bude zdejší život vypadat bez tvé přítomnosti. Já zůstanu v přívěsu (Zůstanu! Nikdo mě z něj nedostane! Ani ten zatracený netopýr!), do domku na vinici se nevrátím. Máma je na tom bídě, to je pravda, ale jak víš, budu u ní vždycky přes den a zatím je dost při smyslech na to, aby si v noci poradila sama. Myslím. Koneckonců, přívěs stojí jen necelý kilometr daleko — kdyby dům náhodou podpálila, měla bych vidět plameny, haha! Už mě napadlo, že bych najala někoho, kdo by s ní trávil nějaký čas a postaral se o ty méně

lahodné záležitosti (k plenkám už vážně nemáme daleko), ale nechce se mi sahat ještě hlouběji do už tak prázdné pokladnice Antipovových a O'Connorových. Pokud nesklidíme nějaké zázračné hrozny, myslím, že naše vinice má ty nejlepší roky za sebou, Avo. Skutečně. Nicméně i tohle neúspěšné podnikatelské snažení poskytuje jistou iluzi profese, což je velmi užitečné na těch pár večírcích pro dospělé, na které občas zajdu, a pak už téměř nikde. A taky to slouží jako záminka k tomu někde být. A drží mě to u vína. Není divu, že vrchní satyr Náš zhyralý otec se s takovou chutí pustil do obhospodařování vinohradu. Ten chlap nebyl zase až takový blázen.

No vidíš, už zase blábolím — sedím tu a píšu na tomhle prastarém notebooku u někdejšího tátova psacího stolu. Snažím se s ním naučit mámu, ale ona je ráda, že si po vyčurání nezapomene natáhnout kalhotky (Patrně je to lepší, než kdyby to bylo obrácené!), takže se asi spíš pokouším ji nějak zabavit. Až skončím, půjdu mámu vyzvednout z jejího slunečního trůnu a podplatit ji dostatečným množstvím chlastu, abych ji dostala dovnitř bez boje. Je čas podívat se pravdě do očí. Jsem si jistá, že si pochutnáváš na nějaké bagetě s plísňovým sýrem — ale pamatuj, že to nesmíš přehánět! Nikdy! Kdyby naše matka mohla, připomněla by ti, že si nedávno všimla, jak se ti třese kůže na paži, a že ve svém věku už si nemůžeš tak nezřízeně dopřávat. Ironie.

Ve vší vážnosti: šíleně mi chybíš. Řekni, že jsi celou tu věc s dalším studiem PŘECE JEN nemyslela vážně. A že spolu můžeme zase začít mluvit.

*S nehynoucí láskou tvá zbožňující sestra
Z jako Želda*

Po několika hodinách, dalším letu a druhé nepovedené Bloody Mary jsem z malinkého letadlového okénka pozorovala pás

jezer táhnoucích se dole pod námi. Motory burácely tak hlasitě, až mě z toho bolela hlava a brněly čelisti. Když se stroj naposledy naklonil, aby zahájil klesání k letišti v Ithace, naskytl se mi výhled na všechna jezera Finger Lakes v řadě za sebou. Vypadala jako lesknoucí se vytasené drápy chňapající po slunečních paprscích pozdního odpoledne. Samozřejmě jsem přiletěla se zpožděním. Na letištní celnici ve Filadelfii jsem vystála několikahodinovou frontu, moje taška přijela na páse jako poslední a nestihla jsem navazující let. Navíc byl další spoj do Ithaky zrušen, což se stává zhruba v polovině případů. V zimě ještě častěji. Letiště mě zlomilo — myslím duševně. I kdybych odhlédla od všeho ostatního, s prefabrikáty z mikrovlnky a pivem za osm dolarů se nedá odpočívat. Jídlo a pití jsou pro mě totiž jedinými zdroji skutečného a hlubokého (jakkoli ambivalentního) potěšení. V tom se podobám otci. Vlastně jsem byla vděčná za to, že sedím v tom hlučném letadle a kroužím ve vzduchu asi jako zubní pasta v odtoku umyvadla. Spirálovitě dolů.

Znovu mě napadlo, jestli jsem vůbec měla jezdit, zda to celé nebyla chyba. Nico se nabízel, že pojede se mnou. Takovým tím svým něžným galským způsobem. Minulou noc v posteli. Nesmělý a šlechetný jako vždycky. Tohle místo by ho roztrhalo na kusy. Všechna ta bezdůvodná krutost by ho dočista vyvedla z míry. Ze slušnosti by se snažil pít místní víno, ale jeho sklenice by zůstala napůl plná celý večer. Nico není snob, ale je Francouz. A hlavně má vybrané způsoby. Mezi mými známými a rodinou by byl úplně ztracený, všichni by měli příliš práce s deptáním všech kolem sebe, než aby se obtěžovali s nějakou starosvětskou slušností. Vzala bych ho s sebou moc ráda — aspoň bych věděla, že na mě na konci každého brutálního dne čeká v mém příliš bílém, přezdobeném pokoji, aby mě potěšil a uklidnil po nejčerstvějším útoku. Při té představě se mi trochu sevřel žaludek. Možná jsem ho přece jen neměla nechávat

doma. Řekla jsem mu, že kdybych se musela zdržet déle než pár týdnů, může mě přijet navštívit. O důvod víc, abych z viniče Silenus a od jezera Seneca zase co nejrychleji vypadla. Jako bych nějaký důvod navíc potřebovala.

Podvozek dosedl na ranvej a já jsem s těžkým srdcem pohlédla do oken letištní haly. Jestlipak mě otec nakonec vážně přijede vyzvednout, jak slíbil? Ucítla jsem v ústech tu ostrou kyselou pachutí místního Pinotu Grigio, který máma skladuje v lednici, a uvědomila jsem si, jak moc prahnu po skleničce.

Můj otec Marlon dřímá natažený na jedné z laviček před letištem. Přes obličej měl položený slaměný klobouk. Napadlo mě, že tam takhle leží už nějakou dobu. Zatahala jsem ho za nohu, abych ho probudila. Líně otevřel oči pod kloboukem.

„Malá A!“ usmál se a posadil se. Měl na sobě plátěný oblek. Košile i kalhoty byly ležerně pomačkané. Jeho jindy pronikavé zelené oči mi v tu chvíli zas až tak bystré nepřipadaly. Neviděla jsem se s ním víc než dva roky, ale za tu dobu se v podstatě nezměnil. Tmavé vlasy měl asi prošedivější, vrásky kolem očí možná hlubší, pořád však vypadal jako nonšalantní zpustlík, kterým odjakživa byl. A jako vždycky jsem při pohledu na jeho úsměv pocítila pokušení odpustit mu všechny jeho neúspěchy i to, že nás opustil. Matka tomu člověku odpouštěla pouhých patnáct let, a to nepatří mezi lidi, kteří by vám něco prominuli. Pozastavila jsem se nad jeho přitažlivostí. Kéž bych ji po něm zdědila místo zelených očí a záliby v pochutinách.

Jakmile na mě zaostřil pohled, vyskočil — až překvapivě ve se na někoho, kdo přišel o dítě. Bylo mi jasné, že přede mnou bude hrát usměvavého a povzneseného. Že se bude chtít zalíbit. Už se mě chystal sevřít v srdečném objetí, když vtom jako by se probudil a uvědomil si, jak to mezi námi je. Ještě pořád byl štíhlý, ačkoli když jsem ho zlehka objala, obtěžkána taškou na kolečkách, ucítla jsem pod jeho krémovou košilí zárodky panděra. Pevně mě stiskl.

„Ahoj, tati. Jsem ráda, že jsi to stihl.“ Vážně jsem se snažila nepřidávat do té věty sarkasmus, ale nemohla jsem si pomoci. Předstíral, že si toho nevšiml. Můj otec nesnáší konflikty. Nejspíš proto dává přednost své druhé rodině před tou první.

„Ach A, je mi to tolik, tolik líto. Bože, ani si nedovedu představit...“ Vzal mě za ramena a pozorně se mi zahleděl do očí. Došlo mi, že navzdory vší sebekontroly bych se mohla rozbrečet, a tak jsem se mu jemně vysmekla. Tvář měl vrásčitou. Tragický patriarcha, království v troskách, dcera mrtvá.

„Já vím, tati. To nic... Nechme to koňovi.“ Staré pořekadlo oblíbené v naší rodině. *Nechme to koňovi, ten má větší hlavu.* Teď už se rozhodně nezdá tak vtipné a časem bude bezpochyby na vtipnosti ještě ztrácet. Stejně jako naše rodina. „Jsem si jistá, že máma je...“ Nějak jsem pořádně nevěděla, jak tu větu dokončit. Byla jsem si jistá, že máma je v tuto chvíli už úplně mimo, protože vzhledem k mému zpoždění určitě vypila minimálně jednu láhev Pinotu Grigio, a jakmile se Marlon zjeví na jejím prahu, dojde pravděpodobně k nějaké hodně výživné scéně. Táta hrál svou roli dobře. Galantně mi vzal tašku a zamířil na parkoviště. Zavazadlo si přehodil přes rameno jakoby nic. Tak laciná demonstrace mužnosti.

„Moc sis toho s sebou nepřivezla, A.“

„Balila jsem ve spěchu. Navíc mám doma ještě pořád hromadu věcí. A vždycky si můžu půjčit něco od Zeldy.“

Táta sebou viditelně trhl a uhnul pohledem. Když jsem totéž večer předtím poznamenala během ledabylého balení, zarazil se i Nico. Nervózně posedával na okraji postele a zjevně se obával o mé zdraví. Chápu, proč by mohlo být vnímáno jako faux pas, kdybych si oblékla nějaký ze sestřiných výstředních kousků a proháněla se po domě jako její duch z masa a kostí jen pár dní po její smrti. Jenže já jsem si její věci půjčovala vždycky. Kdybych s tím teď přestala, udělala bych až příliš velký ústupek.

„Mluvila jsi už s matkou?“ zeptal se Marlon.

„Jen krátce, včera večer po telefonu. Vyjadřovala se dost dezorientovaně, takže jsem toho z ní moc nedostala.“

„A daří se jí... dobře?“

„Cože? Copak tys jí nevolal?“

„Zkusil jsem to, malá A. Ale hned mi to položila.“ Odmlčel se. „Nemůžu říct, že bych jí to měl za zlé. Musí to být peklo.“

„Já vážně nevím, jak se má, tati. Moc často s ní nemluvím. Je na mě strašně... naštvaná, od té doby, co jsem odjela do Francie, a Zelda říkala, že dobrých dní má míň a míň.“

„Poslyš, holka, moc mě... moc mě mrzí, že se s tím vším musíš vyrovnávat. S ní. Není to fér. Jako by toho už tak nebylo dost...“ Zdálo se, že Marlon neví, jak pokračovat. Ale bylo to nejbližší omluvě, kam se za poslední roky dostal. Omlouvat se umí hezky. Člověku vždycky dojde až zpětně, že Marlon vlastně nepřijal odpovědnost vůbec za nic.

„Nechme to být, tati. Ráda bych si prostě jen... užívala sluníčka.“ Došli jsme k autu, které optimisticky zaparkoval v zóně určené pro krátkodobé stání. Dostal pokutu, kterou určitě nezaplatí. V téhle části světa si ještě nezvykli na bezpečnostní opatření přijatá po útocích z jedenáctého září ve všech tranzitních oblastech ve zbytku země. Tady se skromná protiteroristická opatření vymáhají dost ledabyle. V New Yorku už by jeho auto stálo na odstavném parkovišti a on by byl touhle dobou v policejní vazbě. Ale tady v Ithace měl jen lísteček za stěračem.

Půjčil si oslnivý kabriolet, jak jinak. Táta rád cestuje stylově — bez ohledu na finanční možnosti, vhodnost nebo takt. Jakákoli ekonomická omezení většinou vnímá jako něco, co se ho netýká.

„Pěkný auto,“ podotkla jsem. On se rošťácky usmál, naložil mou tašku do kufru, nasedli jsme a vyrazili. Doufala jsem, že je schopen řízení. Já jsem neřídila už dva roky a neměla jsem s sebou ani řidičák, ale pořád bych byla lepší řidička než opilec.

Marlon však vypadal dostatečně při smyslech a za městem nás už čekaly jen prázdné štěrkové cesty, kde se za námi bude zvedat prach a následně vířit po zemském povrchu, jak se mu zachce. Jeli jsme po silnici 13 a já jsem se uklidnila. Po naší pravé straně leželo jezero Cayuga.

„Takže, Paříž! Jaký to tam je, kočko?“

„Takový, jaký bys čekal, tati,“ pokrčila jsem rameny.

„Ale no tak. Je to jedno z nejúžasnějších měst na světě! To je všechno, co mi o něm řekneš?“

„Je daleko od Silenu. Dokonce dál než Kalifornie.“

Marlon ledový tón mého hlasu ignoroval. I když se tvářil vesele, poznala jsem, jak moc se o to musí snažit. „Ty nikdy nemluvíš vážně, malá A,“ zažertoval. „Vždycky lehkovážná, co?“ Když jsme projížděli městem, pískal si a husté černé vlasy mu čechral vítr. Nemá je kudrnaté jako já se Zeldou, spíš jen vlnité. Když jsme se sestrou zjistily, že kudrnatost je recesivní gen, začaly jsme se Zeldou spekulovat o našem dědictví. Nicméně naše geny nesly až příliš jiných stop po Marlonovi, takže jsme možnost jakékoli otcovské záhady opustily jako nesplnitelné přání. Písmena DNA kódují náš původ, ale rozšifrovat naši budoucnost nedokážou.

„Cos dělal, zatímco jsi na mě čekal?“ zeptala jsem se, ačkoli odpověď jsem už znala. Jen jsem chtěla zjistit, jestli mi bude lhát.

„Zastavil jsem se za několika starými známými, zašli jsme na něco k snědku.“

„Aha. A kam jste šli?“

„Jak se jmenuje to místo v centru? Takový to, kde dělají levný margarity?“

„Viva.“

„No jasně. Mexický jídlu tam mají dost průměrný,“ usmál se. „Ale v tomhle městečku je to jediný místo, kde mají otevřeno mezi druhou odpoledne a večerí.“

„Myslíš tím jediný, kde mají bar,“ opravila jsem ho napůl žertem.

Znovu se usmál. „Už jsem zapomněl, jak úžasně... uklidňující to v těchhle končinách je.“ Pak zapnul blinkr a další dvě tři minuty jsme jeli v naprostém tichu.

„A jak se má ta tvoje stará známá?“ zeptala jsem se. Marlon zamrkal. Je to vynikající lhář a já jsem poznala, že zvažuje, zda má lhát i teď. Sázela jsem na to, že řekne pravdu. Protože už jsem starší. Protože mi právě umřelo dvojče. Moje sestra, která náhodou zdědila jeho prášilovský talent.

„Myslíš Sharon?“

„Koho jiného?“

„Má se dobře,“ odpověděl nejistě. O ženě, s níž měl poměr, když jsem byla na střední škole, jsme se ještě nikdy nebavili. Několikrát jsem si říkala, jestli tuší, že jsme o ní se Zeldou tehdy věděly. Stejně jako naše matka.

„To ráda slyším. Vídáš se s ní často?“

„Ne,“ řekl tiše. „Neviděl jsem ji už celý roky.“

„A jak se má tvoje třetí žena? Maria, vid?“

„Má se prima. Holky taky. Je jim šest a osm, věřila bys tomu? Takový malý rošťandy. Pak ti ukážu fotky v telefonu.“ Trochu se odmlčel. „Blaze je tak trochu generál. A Bianca mi občas připomíná tebe, když jsi byla malá. Je taková... pořádná.“

„Takže v Napě všechno klape?“

„Jo, jo. Vlastně jde všechno přímo skvěle! Vinici se fakt daří. Minulej měsíc jsme se dostali dokonce i do *Wine Spectatoru*.“ To jsem věděla. I my vlastníme vinici. A od roku 1995 ten časopis odebíráme. Což věděl pro změnu on. Trval tehdy na tom, že si ho předplatíme, ale účet nám už přenechal. „Když jsi teď zpátky ve Státech, měla bys za náma přijet na návštěvu. Maria vás dvě moc ráda uvidí.“ Oba jsme sebou trhli, protože použil množné číslo v budoucím čase.

„Uvidíme. Každopádně bych se do Paříže měla vrátit co nejdřív.“

„Vždyť je léto, malá A! Žij trochu! Nikdy neodpočíváš. Ty tvoje studia určitě do podzimu počkají,“ řekla otravně mě štouchl loktem.

Přikývla jsem. „Možná, snad. Ale právě teď dělám na dizertaci, takže mám spoustu práce. Zajímá mě spojitost mezi Edgarem Allanem Poem a hnutím OuLiPo, důraz na formální omezení, který mají společný...“

„Mně tedy Poe nikdy nepřišel jako někdo, kdo by se nějak omezoval,“ skočil mi do řeči Marlon. Zjevně měl pocit, že to působilo chytře.

„Ne že by se on omezoval. Jde o formální omezení. Konkrétně mě zajímají lipogramy a pangramy. Mám takovou teorii, že ačkoli v textech hnutí OuLiPo hrají očividně důležitou roli, mohly se objevit už dřív jen tak mimoděk v Poeových pracích. Zatím jsem se soustředila hlavně na aliteraci a repetici, a jelikož se Poe hodně věnuje podvědomí...“

„Pangram? To je něco jako *hbitá hnědá liška přeskočila líného hnědého sysla*?“ přerušil mě znovu Marlon. Nejspíš se na mě snažil udělat dojem.

„Ano, v podstatě. Zatím jsem rozebrala jeden esej, který napsal o poezii...“

„To zní všechno strašně učeně, malá A, a už se nemůžu dočkat, až mi o tom povíš víc, ale copak si ani na chvíli nevydechneš? Je léto, no a tvoje sestra...“

Kapitulovala jsem. Marlona ani vzdáleně nezajímalo, na co celé dny myslím.

„Vždyť víš, Zelda byla ta uvolněná. Já byla vždycky ta zodpovědná.“

„To jsi pořád, zlatíčko,“ odvětil, jako by mě chtěl utěšit.

„Ne, teď už jsem jenom jedna.“ Najednou jsem se cítila jako svá matka — vmanévrovala jsem toho muže do pozice, ve které

se musel cítit pod psa. „Promiň, tati. Prostě si nejsem... jistá...“ Tu větu jsem nedořekla. Zatímco jsme ujížděli po dálnici na druhém břehu jezera, dívala jsem se do zpětného zrcátka, jak za námi mizí Ithaca.

„To je dobrý, holka. Můžeš říct cokoli, co máš na srdci.“ Poplácal mě po koleni. Uvědomila jsem si, že od té doby, co mě otec pozdravil, se na mě ještě ani jednou nepodíval. Jako by toho nebyl schopen. Vyhrabala jsem ze své velké tašky sluneční brýle a nasadila si je pro případ, že bych se rozplakala. Když jsem však pozorovala záplavu snad až příliš zelených listů všude kolem a lesknoucí se vodní hladinu, došlo mi, že plakat nejspíš nebudu.

2

S brutální pásmovou nemocí mi nepomohly ani všechny ty Bloody Mary, takže jsem někde na těch prašných cestách, které nás měly převést přes onen úzký a rozeklaný kus země vyčnívající mezi jezery, usnula. Probudila jsem se, až když jsme vyjeli na kopec rozkládající se nad jezerem Seneca. Ten pohled byl velkolepý. Právě zapadalo slunce. Až se mi trochu zatajil dech, stejně jako pokaždé, když tou cestou jedu. Dvacet měsíců. Tak dlouho jsem ještě nikdy pryč nebyla. Podívala jsem se na Marlona. Ačkoli měl na nose sluneční brýle, zdálo se mi, že má usazené oči. To mě překvapilo a taky rozhodilo. V té jeho okouzlující rozjařené masce se trhliny vyskytovaly jen velice zřídka, a vždycky když se nějaká objevila, měla jsem pocit, jako by se mi hroutil celý svět. Nejspíš si toho byl vědom, protože jakmile si všiml, že jsem vzhůru, okamžitě nasadil svůj obvyklý výraz a věnoval mi široký úsměv. Víím, že to místo, kde jsme žili, miloval. Měl rád naši mizernou vinici. A dokonce i mou matku a nás dvě. Jeho vztah k nám poznamenala léta krutosti a neshod, zato jeho láska k tomuhle skromnému kousku země zůstala ryzí. Taky jsem se na něj usmála, protože ačkoli si to nerada přiznávám, i mně chyběl.

Auto se hnalo klikatými silničkami a my jsme sjížděli stále níž a níž, blíž k břehům jezera. Všude kolem nás se táhly pásy vinic a vzduchem se nesl rytmický bzukot bezpočtu rozličných druhů hmyzu.

Dole u jezera se záhadně měnila teplota — když jsme projížděli chvíli studeným a chvíli teplým vzduchem, až mi naskočila husí kůže na rukou a stehnech. V ovzduší byla cítit chladivá voda.

Vinice Silenus se nachází na svahu protějščího kopce. Pod koštovnou s rustikální terasou, na které stojí k dotvoření atmosféry několik starých sudů, se táhnou lány révy. Moc nevynášejí a víno dosahuje maximálně průměrné kvality, dokonce i na místní poměry.

Cestou jsem si co nejpozorněji prohlížela hrozny, abych zjistila, jak si Zelda v posledních dvaceti měsících počínala. Jen stěží jsem si dokázala představit svou nepředvídatelnou a sebe-střednou sestru, jak obdělává půdu jako správná farmářka. Nicméně ačkoli na to byla prakticky sama, nějak se jí podařilo udržet vinici v relativně ucházejícím stavu. Napadlo mě, jestli za tím náhodou nestojí on, jestli s ní náhodou v tom přívěsu nežil taky on, jestlipak to není on, kdo se zjara stará o treláž a na podzim o sklizeň. Nejspíš ano. Zelda se o harmonogram prací nikdy moc nezajímala a úplně jsem ji viděla, jak tráví celý květen a červen na terase s koktejlem v ruce a přísahá, že ty dráty naváže hned zítra. Samozřejmě pokud se do toho skutečně nezakousla, to by pak byla jako posedlá. Jako teriér. Uvědomila jsem si, že se s ním budu muset brzy setkat, možná ještě dnes. Až mi z toho přeběhl mráz po zádech. Co mu asi povím?

Marlon si rozpačitě odkašlal.

„Víš, co je zvláštní?“ začal. „Mám pocit, že už začínám ztrácet rozum.“ Odmlčel se. „Víš, jak jsem byl v tom baru...“ Zavrtěl hlavou, na které se mu rozhoupaly vlnité vlasy. A mlčel.

„Co?“ pobídla jsem ho.

„Je to pitomost.“

„Co je pitomost?“

„Měl jsem pocit, že jsem zahlédl tvou sestru.“ Zachovala jsem si tak pokerový výraz, jak to jen šlo. „Nebo tebe, samozřejmě. Ale chůzi měla jako Zelda. Nevím, celé je to nesmysl.“ Sám pro sebe se zasmál. „Směšný, vid’?“

„Bolest si s lidmi různě hraje,“ odpověděla jsem a snažila se nedat na sobě nic znát. Ukázala se mu snad Zelda schválně? Je

v Ithace? Nebo v Kalifornii? Uvelebila jsem se na sedadle a začala o ní přemýšlet. Jestli by se vůbec obtěžovala si s Marlonem nějak hrát. Když od nás odešel, jako by pro ni téměř přestal existovat. Zato mně strašně chyběl.

Táta zahrnul na dlouhou strmou příjezdovou cestu vedoucí ke koštovně a domu, který se k ní ze strany tulil. Nadine s Marlonem ho postavili hned po koštovně a novém vinném sklípku a při jeho stavbě se jen utvrdili ve svých prioritách. Nejprve vybudovali místo k pití a až potom k žití. Má matka ho navrhla spolu se svým známým, architektem z města. Podepsal se na něm její náročný a velice kritický vkus. Každé okno, každá stropní lišta, každý roh zrcadlily její lásku k pravým úhlům, modernismu a abstrakci. Nebyl to klasický útulný domov. A hned vedle něj stála stodola.

Když Marlon najel na šterkem vysypané parkoviště, zjevila se nám její černá ohořelá kostra. Výhled na ni částečně stínil dům, ale viděla jsem spálené trámy vykukující ze země. Taký jsem zahlédla žlutou pásku ohraničující velký kus našeho trávníku. Poblíž trosek stálo policejní auto a kolem se motal někdo, kdo se tvářil neskutečně oficiálně, soustředěně a profesionálně. Najednou se mi roztrásly ruce a nechtěla jsem vystoupit z auta. *Cos to sakra udělala, Zeldo?*

Táta beze slova vyndal ze zavazadlového prostoru oba naše kufry a mně v záchvatu němé paniky došlo, že tady hodlá zůstat, pod stejnou střechou jako máma. Vypadal otřeseně. Vlastně se mi ulevilo, že tu jeho vyrovnanost může něco alespoň trochu narušit. Z jeho prvorozeného dítěte se koneckonců údajně kouří v sutinách stodoly, kterou vlastnoručně postavil jednoho nesnesitelně dlouhého léta, když ho matka nemohla vystát v domě. V jejím domě. Když jsme šli dovnitř, záměrně se na stodolu vůbec nepodíval. Ani na mě.

„Mami?“ zavolala jsem nejistě a snažila se uhádnout, kde asi může být. Slunce už zapadalo. Možná se šla najíst bez nás.

Netušila jsem, jestli tam ještě bude Betsy, naše boubelatá sousedka. Když jsem před pár dny domluvila s mámou, hned jsem Betsy zavolala a požádala ji, jestli by za mámou nemohla zajít a ujistit se, že má něco k jídlu a nepadla ze schodů. Sousedka mě po telefonu vehementně utěšovala a chovala se jako správná praktická venkovanka. Samozřejmě už o všem věděla. Viděla ten požár od sebe z domu, který stojí jen něco přes kilometr daleko. Už u nás dávno byla, a když jsem jí volala, zrovna se vrátila k sobě domů vyzvednout mraženou pečení. Chtěla mi vyprávět, jak se to celé seběhlo, ale já se zoufale snažila ten hovor ukončit, abych mohla zalézt do postele k Nicovi a nechat se od něj utěšovat jeho angličtinou s přízvukem.

„Betsy?“ zkusila jsem to.

„Nahore!“ ozval se někdo, nejspíš Betsy. Táta složil kufry u dveří a nejspíš se rozhlédl kolem. Viděla jsem, jak si prohlíží, co se v domě změnilo. Zábradlí u schodů, které vypadá jako z nemocnice. Zámky na některých kuchyňských skříňkách. Matčin oblíbený obraz, kopie díla Barnetta Newmana, který dřív visel na chodbě, byl pryč. Zelda ho jednou v záchvatu slepé zuřivosti po jedné opravdu vyhocené hádce, ke které mezi ní a matkou došlo předtím, než matce diagnostikovali demenci, roztrhala a hodila do jezera. Tehdy se nám matčiny nálady zdály ještě nevysvětlitelné a nepochopitelné. Bylo mi jasné, že Marlonovi se nahoru moc nechce.

„Já... já se tu ještě chvíli porozhlídnu a zajdu si na záchod,“ řekl odměřeně a couvl od kufrů a matčiny tiché pavoučí přítomnosti nahore. „Možná by bylo dobré, kdybys ji varovala, že tu jsem, holka. Ona, víš, možná mě neuvidí tak docela ráda.“

Přikývla jsem. Věděla jsem, že jakmile budu z dohledu, namíří si to přímo ke skříňce s tvrdým alkoholem. Až zjistí, že je na ní kombinační zámek, bude zklamaný. Zelda mi o tom zámku napsala v jednom ze svých rozvláčných e-mailů, takovým radostně pomstychtivým tónem. Prý ho tam umístila potom, co

se matka vloni málem zabila skotskou. Nadine tehdy zjevně zapomněla, že už celý den předtím popíjela víno a cpala se sedativy, a málem si zničila játra láhví Glenmorangie. Marlon si holt bude muset sehnat něco s nižším obsahem alkoholu v lednici.

Vydala jsem se nahoru. Pod nohama jsem cítila ty známé drážky ve dřevě. Dole jsem se totiž instinktivně zula. Matka nenávidí, když se v jejím kdysi vycíděném zenovém ráji objeví boty. Kdyby v obýváku spatřila sedět někoho s botami na nohách, mohla by se jí zmocnit šílená zuřivost. Uvnitř však bylo rozhodně víc špíny, než když jsem bývala malá. Zelda nejspíš vyhodila uklízečku, kterou jsem najala před svým odjezdem do Paříže. Cítila jsem, jak se mi na chodidla lepí zrnka písku a prachu, a když jsem sáhla na zábradlí, na konečcích prstů mi ulpěla mastná stará špína. Jinak se ale schody pod mýma nohama nijak nezměnily, pořád jsem si naprosto přesně pamatovala každé zavržení.

Máma s Betsy odpočívaly venku na balkoně, který patřil ke knihovně. Betsy seděla zády ke stodole, matka čelem přímo k ní. Rozčileně zírala na jizvu v našem trávníku obehnanou policejní páskou označující místo činu.

„Ahoj, Betsy, strašně moc ti za všechno děkuju,“ pozdravila jsem a připravila se na nevyhnutelné objetí. Betsy vyskočila ze židle, aby mě přivítala. „Vážně jsi mě zachránila.“ Zpětně jsem se zamyslela nad volbou slov, ale to už si mě Betsy tiskla na prsa.

„Ach, Avo, je mi to tak líto, to s tvou sestrou!“ Ihned se rozplakala. Zavalitá hrud' jí trhavě stoupala a klesala a hnědé oči se jí zalily slzami. Pokusila jsem se mezi našimi těly vytvořit nějakou mezeru a poplácat ji po rameni. Košile už mi nasákla jejím potem.

„Díky. Jsem ti vážně vděčná, že jsi tu byla.“ Pak jsem se odmlčela. „Ahoj, mami.“ Sklonila jsem se k ní, abych jí dala pusku na tvář a vytrhla ji z pohledu upřeného na stodolu.

„Zatraceně, Zeldo, cos to sakra udělala se stodolou? Kolikrát ti mám do prdele opakovat, že tam nemáš čadit?“

Trhla jsem sebou. Měla jsem čekat, že si mě splete se sestrou. „Já jsem Ava, mami,“ upozornila jsem ji trpělivě. „Právě jsem přiletěla z Paříže, pamatuješ?“

„To je fakt sladký, Zeldo. Bože, chováš se úplně stejně, jako když ti byly čtyři. Když jsi něco podělala, vždycky ses vydávala za sestru. Ale já nejsem idiot. A nejsem ani blbá. Čekám, že to vyřídíš,“ prohlásila a neohroženě ukázala na stodolu. „A to hned. A bez toho tvýho věčného dramatického skučení, prosím.“

Mrkla jsem na Betsy, která z nás nedokázala spustit oči. Kam by svět dospěl, kdyby se staří dobří sousedé věčně nešpehovali. Obrátila jsem se k ní.

„Ještě jednou ti za všechno děkuju, Betsy. Víím, že poslední den dva to s ní muselo být těžké. A díky, že jsi zavolala hasiče. Kdoví... co se mohlo stát...“

„Ach, Avo!“ vzdychala dál Betsy. „Byla to taková hrůza vidět stodolu takhle v plamenech! Spěchala jsem k vám tak rychle, jak to šlo... ale tvoje sestra...“

„Potřebuju dolít víno, Zeldo,“ ostře přerušila Betsyino fňukání Nadine. Ignorovala jsem ji.

„A jak se mají děti?“ zeptala jsem se sousedky.

„Děti? Moje? Ty se snad mají dobře,“ usmála se nervózně. „Rebecca právě začala pracovat jako asistentka na dentální hygieně. A pamatuješ na Codyho?“ vybafla na mě. No jistěže pamatuju. Cody byl jeden z těch nenapravitelných blbů, kteří se mnou maturovali. Jak ráda bych jí vyprávěla o tom, jak na škole v jednom kuse pronásledoval jediného kluka, který se nebál otevřeně přiznat k homosexualitě, plácal ho přes zadek a šeptal mu u toho „teplouši“.

„Jasně. Jak se má?“

„Teď žije v San Francisku. S jedním ze svých spolubydlících z koleje,“ oznámila mi pyšně. Musela jsem potlačit smích. Nádhera.

„Ježíši Kriste, Zeldo,“ připomněla se Nadine.

„Už si tu s ní poradím, Betsy,“ řekla jsem. Slušné propuštění. Betsy vypadala vděčně.

„Samozřejmě, Avo. Vůbec to nebyl problém. Kdybys něco potřebovala, cokoli, jsem tu pro tebe. Zítra se tady stavím a přinesu další jídlo.“

„To nemusíš,“ ujistila jsem ji rychle. „Vážně ne, opravdu.“

„Ale kdepak, to je to nejmenší. Aspoň se na vás podívám. Nadine už jedla a v lednici je ještě zbytek pečeně.“ Tak to bude snadné nejíst, napadlo mě. Betsy si otřela oči límcem volných batikovaných šatů. „Tentokrát se mi ji podařilo přesvědčit, aby něco snědla. Když jsem tu byla posledně, ničeho se ani nedotkla.“

„Díky, Betsy. Jo, dole je Marlon. Cestou se s ním můžeš pozdravit.“

Betsy na okamžik ztuhla. Jako na jednu z mála na ni otcovo osobní kouzlo nefungovalo. Měla dlouhou paměť a nemohla mu odpustit, že od nás odešel. Kvůli tomu se mi i chtělo mít ji víc ráda.

„Jistěže pozdravím. A Avo... Mou nejupřímnější soustrast,“ pronesla procítěně a znovu mě objala. Pak sklonila hlavu, prošla skleněnými dveřmi a pomalu kráčela dolů. Svezla jsem se na dřevěnou židli, která se po ní uvolnila. Ačkoli zůstala nepříjemně vyhřátá, byla natočená směrem ke koštovací místnosti, za což jsem byla ráda.

„Vypadáš celkem dobře, mami. Když se to vezme kolem a kolem.“

„Tímhle tónem na mě nemluv, Avo,“ upozornila mě.

Usmála jsem se. „Takže jsi mě poznala.“

„Jak jsem řekla, panenka, nejsem blbá. Ne úplně. Jenom tou ženskou pohrdám. Kdáká a kdáká a je tak svatouškovsky... dobrosrdečná.“ Správné slovo musela máma hledat, ale bylo jasné, že jí to myslí. „Je blbá jak tágo a ani nemá tu slušnost, aby si to uvědomila. Už víc než čtyřicet hodin poslouchám

to její žvanění o tom, jak bude všechno dobrý, že už brzo přijedeš a tak dál.“ Vyčerpaně obrátila oči v sloup. „Vylezla jsem ven a zaparkovala se přímo před stodolou, protože jsem doufala, že se jí tak zbavím. Jenže ona prostě musí udělat tu správnou věc. Bože, a ta pečeně...“ Teatrálně se otrásla.

„Tak co se stalo, mami?“ zeptala jsem se.

„Jak to mám ksakru vědět? Celý jsem to prospala. To ty ztracený léky, kterými mě tvoje sestra nacpala.“ Usrkla ze sklenky v roztřesené ruce. Okamžitě jsem se rozhlédla po láhvi, abych mohla odhadnout, kolik toho už má v sobě. Přistihla mě při tom.

„Ježíši, jsi horší než tvoje sestra. Ta aspoň měla dost vychování na to, aby mě nenechala pít samotnou. Neskončila jsi u Anonymních alkoholiků, že ne, malá A?“ zazubila se. Vysmívala se mi přezdívkou, kterou pro mě vymyslel táta, a nutila mě napít se s ní. Poznala jsem to a nic to nezměnilo na tom, že jsem se napít chtěla.

„Táta už je na cestě nahoru se sklenicemi a láhví,“ řekla jsem jakoby nic a užívala si pohled na její úlek.

„Marlon je tady? Velká ryba, která odsud uplavala?“ Snažila se o nezaujatý tón, ale v jejím zpěvném hlase jsem slyšela úzkost. Instinktivně si sáhla na tváře — nepotlačitelný reflex ženy, která ví, že nevypadá dobře.

„Přijel dnes ráno. Muselo ti být jasné, že přijede na pohřeb vlastní dcery.“

„Jo, napadlo mě to. Jen mě překvapuje, že s sebou nepřítáhl taky tu svou novou kouli u nohy.“

„Maria není nová, mami. Jsou spolu už skoro osm let.“

„Maria? Myslela jsem, že se jmenuje Lorette.“

„Tak se jmenovala holka, se kterou jsem chodil, když jsme se potkali, Nadine,“ ozval se ze dveří můj otec. Prohlížel si ji se zvláštním výrazem ve tváři. Nevzpomínám si, kdy se ti dva viděli naposled, ale bylo mi jasné, že táta musí být pohledem na mámu šokovaný. Byla tak vyhublá.

„Ale jistě že si vzpomínám,“ řekla honem automaticky. Věděla jsem, že lže a bude se nás tvrdě snažit přesvědčit o opaku.

„Kdybys na to zapoměla, dalo by se ti to odpustit, vřdyť to trvalo jen chvíli,“ poznamenala jsem. Nadine zachrochtala. Táta trochu rozpačitě zvedl láhev šumivého vína a tři skleničky na šampaňské. Držel je dnem vzhůru mezi prsty, a jak tam tak visely, kouzelně cinkaly. Ten zvuk miluju.

„V lednici byl jen sekt,“ řekl omluvně. Kývla jsem na souhlas. Položil skleničky na zábradlí a sérií několika zkušených pohybů otevřel láhev. Když špunt vesele vylétl, všichni jsme sebou cukli. Máma i táta zabloudili pohledem k ohořelé stodole, jako by snad ten Pavlovův signál mohl Zeldu přivolat i ze záhrobí. Šumivé víno bylo její oblíbené pití. Tahle láhev zjevně pocházela z naší výroby. Táta nalil jemně šumící víno a rozdál nám skleničky. Nejdřív mámě, pak mně. Vyzývavě jsem ji pozvedla.

„Takže, rodino, na zdraví.“ Oba na mě jen tupě zírali, otočila jsem se tedy k jezeru a nedočkavě do sebe sekt obrátila.

Komu: malaa@gmail.com

Od: zazazelda@gmail.com

Předmět: Mademoiselle našpulené rty

1. října 2014, 00:45

Má nejdražší, nepřející, mlčenlivá sestřičko,

nemáš pocit, že už je to trochu směšné, Avo? Celou tu věc prožíváš až příliš bouřlivě, jako bychom byly ještě na střední. Ano, uznávám, vlastně se to celé táhne už od střední, takže by snad šlo pochopit, kdyby ses TROCHU chovala jako hormony zmítaná puberťačka, ale vzhledem k tomu, že už jsme rozkvetly v dospělé ženy, bys to už přece jen MOHLA NECHAT BÝT! Pokud to pomůže, klidně se ho zbavím, stačí slovo.

Co se dalších (a upřímně daleko zajímavějších) novinek týče, naše matka je blázen. A násoska. Minulou noc jsem ji musela odtáhnout z pole, kde polonahá blouznila a popíjela flašku toho nechutného Fauxjolaís Nouveau, co se je táta kdysi za každou cenu snažil vyrábět, ačkoli vždycky chutnalo jako koňské chcanky. A přesto, nejspíš z nějaké hluboké nostalgie, Nadine trvá na tom, že ho budeme dělat dál a dál, jako by ten další ročník už mohl být pitelnější. Jako by si myslela, že kdyby se jí podařilo vyrobit takové víno, jaké by člověk nemusel hned po ochutnání vyplivnout, Marlon by se tu najednou znovu objevil a ona by zas mohla vysedávat na terase a pozorovat, jak dře na vinici. Jako její osobní nevolník.

Bud' jak bud', minulou noc fňukala a vzdychala a trvala na tom, že se chce vrátit do hlíny nebo tak něco. Myslím, že se snažila dostat dolů k jezeru, nejspíš aby do něj skočila. Nebude to dlouho trvat a jednou jí to snad i dovolím. Ale tentokrát jsem jí ještě dala nějaké ty její „prášky“ (Jak skvostný eufemismus pro silná sedativa!) a odtáhla ji zas do postele. Přitom jsem celou dobu musela poslouchat, jak piští jako nějaká demontní lesní žínka. Můžeš se vsadit, že jsem si pak dala poctivou skleničku něčeho pořádného. Nejsem sobecká. Ty prtavé pilulky pomáhají i jí, nejenom mně!

Podzim do nás už vážně zatal drápy. Z listů vyždímal všechny chlorofyl a ty teď až znepokojivým tempem krouží k zemi. A Paříž? Vygooglila jsem si fotky z Tuilerijských zahrad, abych viděla, jak to tam vypadá. (Když jsme byly malé, chtěly jsme tam přece bydlet, že ano? Ačkoli si dovolím předpokládat, že bydlíš jen poblíž zahrad, a ne přímo v tom pohádkovém zámku v jejich středu, jak jsme si plánovaly.) Jsou vážně malebné. Ale stejně to tak docela nepředčí pohled na jezero Silemus. Sklizeň byla příšerná. Ještě jeden nebo dva takové roky a budu si slíntat do ryzlinku jako máma. Uvidíme, co z ní dostaneme. Hádám, že to bude podobné jako vždycky.

Ale teď vážně, to máš v plánu se mnou nemluvit po zbytek života? Nebo jenom do té doby, než skončíš v posteli s nějakým Pařížanem, co kouří jednu za druhou a je mu všechno jedno? Vážně, Avo, vždyť zas o tolik nejde, co se stalo, stalo se. Už je to za mnou. I za ním. Viš, co je zvláštní? Zjistila jsem, že ti pravidelně peru povlečení a převlékám postel. Na tu svou přitom téměř nikdy nesáhnu. Co myslíš, že za tím vězí?

*Tvá kající se embryonická druhá polovička
Z jako Zelda*

Dostala jsem Nadine do postele, ale nezamkla jsem ji. Zelda sice psala, že poslední dobou bývá náměsíčná, ale prostě jsem se nedokázala přimět k tomu, abych ji tam uvěznila. Co kdyby vznikl další požár? Marlona jsem nechala v pokoji pro hosty a vyplížila se s baterkou ven. Ve vzduchu byl stále ještě cítit kouř. Zamířila jsem k torzu stodoly. Pořád bylo teplo. Ačkoli se mnozí z našich sousedů, zapřisáhlých republikánů, odmítají vyjádřit k tomu, co za tím asi může být, léta tu jsou teplejší a teplejší. Zelda spekulovala, co to asi udělá s hrozny. (Věděla jsi, že francouzští pěstitelé šampaňského skupují pozemky v jižní Anglii? Předpokládají, že za dvacet let tam budou pro šampaňské vhodnější podmínky než v Champagne! Myslíš, že tady z toho by se mohlo stát třeba druhé Chianti?) Vyběhla jsem bosá, a tak jsem po trávníku našlapovala opatrně a vyhýbala se kouskům ohořelého dřeva a suti. Přejela jsem po okolí kuzelem světla z baterky a posunula se o pár dalších metrů k místu, kde dřív stávaly dveře do stodoly. Do hromady popela a oharků někdo zapíchl žlutou vlaječku. Zavřela jsem oči a najednou jako bych stodolu znovu viděla před sebou. Představovala jsem si, jak odsouvám stranou vrata, přecházím po betonové podlaze, na které se povaluje všelijaké nebezpečné farmářské vybavení, a lezu po strmém žebříku nahoru do podkroví.

Marlon tu stodolu stavěl s jakousi rustikální fantazií, že jednoho dne bude v podkroví skladovat seno pro pár koz a ovcí, které se budou krmit u toho vymazleného korýtka, které vyrobil. Jenže zmizel dřív, než stačil seno nebo zvířata, která by se jím živila, koupit. Ze stodoly se stalo skladiště pro prastarý traktor, náhradní ocelové sudy na víno a různé další vybavení, které se příliš často nepoužívalo. Podkroví tak mohla obsadit Zelda. Stalo se z něj její osobní území. Už na střední si dokonce vydupala, že si tam nastěhuje knihovnu a další nábytek. Měla nahoře několik matrací, velký pracovní stůl, pár židlí a hromadu naivního umění, hlavně obrázků mládat domácích zvířat, které si nosila z ústředí Armády spásy v Ithace. Už jako teenager se v domě s matkou cítila jako v pasti, a vždycky když se pohádaly, schovávala se ve stodole. Byla jsem zvyklá sledovat, jak nikdy nic nedokončí, proto jsem její práci na proměně stodoly pozorovala s údivem. Vůbec jí to nebylo podobné.

Když jsme dokončily střední, začala si tam zvat lidi a říkat tomu Bakchova bouda. Zelda pojmenovávala úplně všechno. Matka vždycky jen s potlačovanou zlobou skřípala zuby a zírala z okna na světlo ve stodole, z níž se ozývala hudba, co nás budila ještě pozdě v noci. Nadine nikdy nevěděla, co si se Zeldou počít. Stejně tak s naším vinařstvím.

Spolu se Zeldou jsme stvořily příběh o tom, jak vinařství Silenus vzniklo. U jeho počátku stáli čtyři lidé, drasticky odlišné osobnosti. Kdybych to musela nějak shrnout, hlavní linie příběhu by vypadala asi takhle: Ačkoli vize vinařství Silenus byla otcova, stály za ní matčiny peníze. Marlon nebyl tím typem muže, který se jí líbil. Většinou jí imponovali uhlazení běloši z bohatých rodin, kteří chodili na práva a o víkendech hráli golf. Takoví, kteří si se vším věděli rady, a když si objednávali martini, nikdy nezapomněli specifikovat, že chtějí Tanqueray. Marlon Antipova, za každých okolností uvolněný, až patologický pohodář, opálený a sršící energií. Opak toho, co si vždycky myslela,

že u životního partnera hledá. Jenže když Nadinina matka zemřela po dlouhé a vyčerpávající nemoci (Parkinson), z matky se stal sirotek. A tak zpřetrhala veškerá pouta a odstěhovala se do New Yorku. Ve čtyřiceti letech se musela rozhodnout, jak se sebou a svými penězi naloží. Když do baru v Greenwich Village, v němž vysedávala a popíjela gin s tonikem, aby se vyhnula pronajatému tichému bytu plnému koberců na Upper West Side, nakráčel Marlon, spatřila v něm únik, útěk před sebou samou a před svou minulostí. A bez mrknutí oka skočila do nejistého života s dobrodružným floridským kočovníkem.

Můj otec nikdy nebyl praktický člověk, zato byl ctižádostivý, což je nebezpečná kombinace. Působil úžasně věrohodným dojmem potulného bohéma, zatímco pod tou přesvědčivou maskou výjimečně lehkomyšlnosti si celou dobu žárlivě střezil svoje skryté ambice. Strávila jsem celkem dost času tím, že jsem si tuto klíčovou scénu naší rodinné historie představovala. Dřív jsme si ten příběh se Zeldou na střídačku vyprávěly, předávaly jsme si ho po částech jako *cadavre exquis**.

Já jsem vždycky začínala jako první: Marlon zahrnul s pick-upem na šterkovou pěšinu, ze které se jednoho dne stal začátek příjezdové cesty k našemu domu. Pod ním a pod matkou se rozkládalo jezero, a když dojeli až k zaprášené ceduli s nápisem *Na prodej* zabodnuté v zemi, Marlon zastavil. Černým lakem bylo na tabuli naškrábané telefonní číslo — bez volačky, jen devět číslic. Jako by cedule taktně naznačovala, že je určena pouze pro místní.

„Tak tohle má být to tvoje velký překvapení?“ zeptala se ho Nadine. Snažila se, aby to neznělo ani zklamaně, ani nadšeně.

* Surrealistická metoda, jedná se o hru se složeným papírem, na níž se verbálně či vizuálně podílí více osob, které netuší, jaký „tah“ provedl předchozí hráč hráč — pozn. red.

Chtěla vypadat nezaopatřena, aby nikdo nikdy nepoznal, co se za těma chladně modrýma očima odehrává. Aby se nepřestala ovládat (k čemuž měla sklony) a zároveň neodhalila své nadšení nebo pocit štěstí, který pro ni byl novou zkušeností. Posledních několik let svého života strávila tím, že se dívala, jak její rodiče nehezky odcházejí, a teď získala svobodu. Poprvé od útlého dětství. Stále ještě byla mladá (nebo ne stará), měla nějaké peníze, byla nezávislá. Mohla si dělat, co se jí zlíbí. A jí se zalíbil tenhle prohnáný sebejistý muž s culíkem a věčným úsměvem na rtech. Bylo tak zvláštní, že si vybral právě ji — dívku se zkostnatělými způsoby a vnitřním vztekem. Že se nebál zatukat na dveře v jakoukoli noční dobu a nakráččet k ní do ložnice s láhví bourbonu a jižanským přízvukem. Zdálo se, že ten si schovává jen pro ni a pro chvíle intenzivní intimity odehrávající se pod jejími nákladnými peřinami. Ještě nikoho si takhle nepustila k tělu a pořád ještě se občas v duchu podivovala nad tím, že ji Marlon chce.

V tu chvíli si ode mě vyprávění přebírala Zelda, aby popsala našeho otce. Marlon vždycky předstíral, že si těch kradmých láskyplných pohledů nevšiml, ale vždycky když nějaký z nich zaznamenal, cítil se matčinou přízní jistější. Ta žena byla vším, čím on nebyl. Vším, čím se chtěl stát. Objednávala si koktejly, aniž si prohlédla lístek. Věděla, co chce, a nemusela si dělat příliš velké starosti s cenou. Nikdy se nemusela sama sebe ptát, jestli si může něco dovolit, jestli nebude mít příliš hluboko do kapsy, až přinesou účet. Marlon za sebou v bažinatém městečku svého dětství nechal několik nebezpečných obchodních partnerů a nevyrovnaných dluhů (peněžních nebo jiných) a zmizel mezi anonymní hordou chudých muzikantů do New Yorku, protože musel. Představoval si však, že v budoucnosti bude sedět na terase a rozhlížet se po vlastním kusu země. Už před mnoha lety se naučil jedno slovo, *původ*, jež začal občas po pěti šesti skleničkách převalovat v puse. Nadine, která si

od něj držela odstup a jen velmi vzácně mu poodhalovala, co se jí honilo v jinak neproniknutelné mysli, měla styl, který mu připadal neodolatelně sexy. Její bledá irská pleť mu připomínala mramor a její statické držení těla sochu. Tolik se lišila od oněch opálených dívek s dokonalými křivkami, s nimiž se jako mladý muž bavil v zakouřených barech a tropických lijácích.

„Je to tu úžasný, no ne?“ Naklonil se k ní a nechal si do čela spadnout pramen černých vlasů. „Tak pojď, vyskoč ven a já tě tu provedu.“ Nadine poslechla a Marlon s sebou vzal ze zadního sedadla půjčeného auta piknikový koš. Chytil Nadine za ruku a vedl ji po loukách porostlých vojtěškou a dalšími divokými květinami. „Celý to tu prodávají,“ řekl nakonec a opatrně sledoval, jak si Nadine všechno prohlíží kritickým okem. Už věděl, že na ni nesmí moc rychle a příliš tlačit. Když se cítila zahnaná do kouta, ucukla jako nějaké divoké zvíře v pasti. Teď Nadine přikývla a prohlížela si každíčké stéblo trávy s přisností, kterou očekával. Roztáhl piknikovou deku, natáhl se na ni a otevřel láhev šampaňského. Příjemně šumělo a oba se naklonili, aby slízli přetékající bublinky z hrdla láhve.

„Jen jsem si říkal, že by ses tu možná chtěla rozhlídnout. Poslední dobou v jednom kuse mluvíš o tom, že bys nejradyji vypadla z města,“ pokrčil rameny. „Hezký místo, co myslíš?“

„Je tu krásně. Dýchat čerstvý vzduch je tak osvěžující,“ souhlasila Nadine. „A je to nějaká farma nebo tak?“ Dávala si pozor, aby její hlas nezněl příliš zaujatě, ale uvnitř si nemohla pomoci a cítila nervózní nadšení z nabízející se příležitosti. Z toho tichého hlásku septajícího něco o novém začátku, který už roky neslyšela. Zatím mu nevěnovala pozornost. Říkala si, že se nad ním zamyslí později, až nebude s Marlonem a bude moct myslet jasně, bez všeho toho bzukotu a bouřících se hormonů, které v ní jeho blízkost vyvolávala.

V téhle fázi jsem vždycky Zeldino barvitě vyprávění přerušovala. Dokázala naše rodiče vystihnout úplně přesně, byla

rozenou imitátorkou. Ale já jsem měla ráda historii vína a půdy, ze které vzházelo.

„Já bych tu viděl spíš vinici.“

„Cože? Tady? V New Yorku?“ zvedla Nadine skepticky obočí.

„Já vím, já vím, zní to podivně. Ale žije tady jeden chlap z Ukrajiny a ten si z Evropy přivezl pár sazenic révy a skvěle se jim tu daří. Už je tu zkouší pěstovat i další lidi. Nevím, mám takovej pocit, že celá tahle oblast bude mít brzo velkou cenu.“ Marlon pokrčil rameny a usrkl sekt z kalíšku. „Jenom takovej pocit.“

„Tak pocit, říkáš?“ usmála se Nadine chytře. „Já nejsem úplná naivka, víš? Už mi došlo, že ty jsi ten typ chlapa, co si na svoje pocity rád vsadí peníze.“

Marlon na ni překvapeně pohlédl. Myslel si, že se mu jeho nutkání investovat do toho, o čem mluví, podařilo skrýt.

„Rád riskuju,“ přiznal jakoby nic. „A chystám se to udělat zas.“ S těmito slovy se zhluboka nadechl. „Prozradím ti opravdovej důvod, proč jsem tě sem zavezl. Přemýšlel jsem,“ řekl a pohlédl Nadine přímo do očí. „Chci si tě vzít. Chci s tebou utéct, mít s tebou děti a strávit s tebou zbytek života nahej a opilej.“ Aniž přerušil oční kontakt, rozepnul jí tři knoflíčky od košile. Pak přiložil dlaně k rozepnutému výstřihu. Nadine se ani nepohnula. Nereagovala tak dlouho, až se Marlon začínal obávat, že se obrovsky přepočítal. Ale nakonec ho vzala za ruku a položila mu ji pod svou košili.

„Dobře, ale o těch dětech si promluvíme později.“

Netřeba dodávat, že ať už o těch dětech později vedli jakoukoli debatu, důkazy se nezachovaly. Nikdy jsem nezjistila, jestli se Zeldou nejsme na světě v důsledku nehody. Alespoň jsme však věděly, že jsme na tom obě stejně. Buď jsme obě chtěné, nebo obě nechtěné. Nadine si možná děti podvědomě přála a zapoměla si vzít antikoncepci. Nebo ji třeba Marlon nahlodával tak

dlouho, až jeho kouzlo zafungovalo a ona ustoupila. Otec říkal, že jsme chtěné „od začátku do konce, od A do Z“. Vždycky se přitom tak hravě usmíval. A Nadine tvrdila, že to je sporné.

Tou dobou, kdy jsme přišly na svět, už začínalo být jasnější, že celý podnik s vinohradem vypadá jako jedno velké zklamání, a rodiče na sebe začínali útočit jako dvě kočky, které byly příliš dlouho zavřené doma. Často jsme přemýšlely, jako ostatně asi spousta dětí, jestli příčinou rozchodu našich rodičů nejsme vlastně my dvě. Kdyby byli oba jiní, kdyby fungovali víc jako tým, třeba by všechno dopadlo jinak. Vinařský průmysl byl tehdy v oblasti Finger Lakes v plenkách a Marlonův pocit se ukázal jako správný. Během následujících deseti let ceny tamní půdy prudce vzrostly a pozemky, jako byl ten náš, si přálo získat mnoho ambiciózních investorů a bláznů s horkými hlavami. Jenže Nadine s Marlonem se zuřivě hádali i o sebemenší rozhodnutí. A zatímco já a Zelda jsme zdivočele pobíhaly bosé po vinicích, jedly nezralé hrozny a vyráběly si hábity z neduživých výhonků révy, vinařství Silenus se brzy ze zlatého dolu změnilo v čas požírající hydru. A naše rodina se stejně jako veškeré její investice hroutila v otřesech nevyhnutelného úpadku.

Otevřela jsem oči a podívala se na trosky. Hledala jsem nějaké stopy po traktoru, který měl být dvě noci předtím nejspíš uvnitř. Jak jsem tušila, nebylo po něm ani vidu, ani slechu. Bez ohledu na to, o jak velký požár šlo, tu po něm mělo zůstat alespoň něco. Zelda ten traktor milovala. Samozřejmě že by ho nenechala shořet. Pomalu jsem obešla stodolu kolem dokola a celou jsem si ji prohlédla ve světle baterky. Stále ještě z ní sálal nepřijemný žár. Ve vzduchu se třepotala křídla netopýrů na lovu. Hledala jsem nějaké znamení, nějakou zprávu od sestry o tom, k čemu tady ve skutečnosti došlo. Ani na vteřinu jsem nevěřila, že je vážně mrtvá. *Tak se ukaž, Zazo. Je čas postavit se své sestře tváří v tvář.*

3

Navzdory tomu, co jsem večer musela vypít, jsem se překvapivě probudila bez nějaké větší kocoviny. Můj pokoj se koupal ve svitu letního slunce. Pořád byl příliš bílý. Stěny bílé, přehoz přes postel bílý, vzdušné závěsy bílé a vedle postele bílý kobereček z ovčího rouna. Barvu jsem volila tak, aby kontrastovala s bohémským stylem Zeldina pokoje přes chodbu. Ten její byl samá fialová, červená, modrá a zlatá, přehoz s třásněmi a tlumené osvětlení. Z kuchyně jsem zaslechla zvýšené hlasy, a tak jsem si ze skříňě vzala krémový župan. Ještě jsem si totiž nevybalila. Vůbec se mi do toho nechtělo. Noc jsem strávila v jedné ze svých škrobených nočních košilí, které jsem nosila na střední.

Když jsem scházela ze schodů, rozeznala jsem mámin ječivý hlas.

„Je mi fuk, kdo si myslíš, že jsi, nebo kdo tvrdíš, že jsi, já tě viděla! Viděla jsem, jak se hrabeš ve skříňkách a kradeš! Když jsem spala, tak jsi tu kradl a já chci, abys vypadl!“

„Uklidni se, Nadi, to jsem já, Marlon.“ Otec použil zdobnělinu jejího jména a svůj nejmilejší tón, ačkoli s příměsí paniky. Matka to ale vůbec nepostřehla. Nikdy si toho nevšímal.

„Seru na tebe a na tvý lži. Padej pryč. Volám policii.“ Její hlas zněl vyděšeně. Vešla jsem do kuchyně a zívla. Bylo prazvláštní vidět tu oba rodiče, obklopené ořechovou kuchyňskou linkou, kterou společně postavili — jako by se čas vrátil do roku 2003.

„Dobré ráno, tati, mami,“ pozdravila jsem je a namířila si to přímo ke kávovaru. „Okamžitě toho chlapa vyhoď, Zeldo. Kradl mi tu džem!“

„Já jsem Ava, mami. A tohle je můj táta, Marlon.“

„To určitě. Můj bývalej je dávno mrtvej.“

„Ještě tak úplně ne, Nadine,“ odsekl otec jízlivě. Šlo ale jen o hrané siláctví. Ve skutečnosti vypadal naprosto zděšeně. Těkal pohledem mezi mnou a Nadine a zjevně netušil, co má dělat.

„Budu počítat do tří, Zeldo!“

„Už mi nejsou čtyři. A nejsem Zeldo. To se mě zas snažíš nachytat, mami?“ Pozorně jsem si ji prohlížela. Vypadala k smrti vyděšená a při pohledu na její výraz jsem znejistěla. Nejspíš to nehrála, nesnažila se od nás něco vyloudit.

„Já chci Zeldu!“ zaúpěla a mně se sevřel žaludek.

To já taky.

V tu chvíli se Nadine úplně zhroutila a začala si pro sebe něco mumlat.

„Zelda... už šla ven,“ zalhala jsem a postavila vodu na kávu. „Nevrátíme se ještě na chvíli nahoru? Dám ti nějaké léky.“ Pak jsem ji odvedla zpět ke schodišti. Marlon jen nehnutě stál jako přikovaný. Nadine se třáslý ruce. Najednou vypadala tak křehce, zranitelně. Ramena jí vyčuhovala z těla jako křídla. Byla tak vyzáblá, jako by se nám měla každou chvíli vypařit před očima. Dala jsem jí nějaká sedativa a uložila ji zase do postele. Bylo mi jasné, že to není dlouhodobé řešení. Že později budu muset vymyslet nějaký systém. Tentokrát jsem dveře pro jistotu zamkla.

Dole jsem se zastavila před koupelnou. Za dveřmi jsem slyšela nekontrolovatelné vzlykání. Táta. Zaváhala jsem. Chtěla jsem zaklepat, ale nevěděla jsem, co říct. Tak jsem se vrátila do kuchyně a posnídala.

Když se ke mně připojil, byl už zas samý úsměv, rozhodnutý mě uklidnit. Pořád jsem nevěděla, co mu říct, tak jsem mlčela. Dali jsme si chleba od Betsy a jeden ze Zeldiných prapodivných džemů. Tenhle chutnal jako broskvové kari. Nebyla to úplná katastrofa, ale byl divný. Marlon vůbec nevypadal dobře. Buď celou noc pil, nebo nemohl usnout. Dost možná

obojí. U jídla jsme spolu téměř nepromluvíli. Viděla jsem, že je skutečně otřesený matčiným výbuchem, a mně se to s ním nechtělo rozebírat. Když jsem odkládala nádobí do dřezu, odkašlala jsem si.

„Nejspíš zajedu na policii do Watkins Glenu. Ráda bych se o tom ohni dozvěděla víc,“ oznámila jsem mu suše. „Taky chci zjistit, jestli od nás něco nepotřebují, aby mohli tu... nehodu vyšetřit.“ Ani trochu jsem netoužila po tom, aby se ke mně přidal, což zjevně vycítil. „Myslíš, že bys mohl chvíli dohlédnout na Nadine? Víím, že to není ideální, ale...“ odmlčela jsem se. Marlon přikývl — ačkoli mi bylo jasné, že z toho určitě není nadšený, spolupracoval. „Taky budeme muset něco udělat s pohřbem. Víím, že už jsi s pár lidmi mluvil. Zkusím sehnat nějaké Zeldiny přátele. Nevím, jestli je nutné nechat tisknout oznámení.“

Marlon dál přitakával, jako by mu to bylo všechno jasné, ale s největší pravděpodobností na nic z toho vůbec nepomyslel. Jsem si dost jistá, že v jeho pojetí světa se o pohřby, narození nové oslavy, umývání nádobí a domácí práce nějakým kouzlem stará jakési domácí božstvo, které obstarává chod praktických stránek života. Když v koupelně nebyly čisté ručníky nebo dřevěná kuchyňská deska zůstala lepkavá od medu a sedaly na ni mouchy, vždycky se tvářil zmateně. Jako by si pak pokaždé myslel, že něco přestalo fungovat, místo aby si uvědomil, že to prostě jen běží dál svou entropickou cestou nezkríženou ženskou silou, která by tomu jako obvykle učinila přítrž.

„Napíšu ti esemesku se seznamem všeho, co je potřeba udělat. A Nadine by měla pár hodin ležet. Pak jí ohřej trochu té pečeně od Betsy.“ Neovládla jsem se a při zmínce o Betsyině výtvoru jsem znechuceně ohrnula nos. Kdyby matka nebyla napůl blázen, nikdy by ani na moment neuvažovala o tom, že by pozřela zapečeného tuňáka, bez ohledu na dané okolnosti. „A až dojí, dej jí prášky, které má v přihrádce na dnešní

den. A nedovol jí začít s pitím dřív jak ve čtyři. Ale tou dobou už bych měla být zpátky.“ Marlon dál mechanicky příkyvoval. „A díky, tati. Ráda tě vidím, ačkoli...“ Pak jsem se otočila a vzala si klíčky od auta.

„Avo?“ oslovil mě tiše. Zastavila jsem se. „Nezdá se ti, že na tom všem... něco nesedí?“ Vypadal, že je mu nepříjemné to vůbec zmiňovat.

„Já nevím. Zelda na tom byla tak nějak všelijak. Já... moc nevím, co si o tom myslet,“ přiznala jsem. Málem jsem mu řekla, že osobně jsem toho názoru, že Zelda může klidně být někde zahrabaná s jedním ze svých bláznivých kámošů, všem se nám smát a být celá nadšená z toho, jak se ze všeho vyvlékla. Víím, že by mu to připadalo zvláštní, jako bych se nechtěla vyrovnat s jejím odchodem. Jenomže dohromady se Zeldinými maily z posledních měsíců mi to celé přišlo nějaké jednoduché a až příliš mi to připomínalo jednu ze sestřiných promyšlených taškařic. Ale pokud skutečně měla něco za lubem, nechtěla by, aby o tom Marlon věděl. Kvůli tomu, jak od nás odešel, by si přála, aby tápal v temnotě. Je zvláštní, že jsem ještě pořád brala ohledy na její přání a po tom všem, co se stalo, se s tím být jen vzdáleně obtěžovala. Co na to říct. Ačkoli jsem se sestrou nepromluvila téměř dva roky, stále jsem k ní byla loajální.

Kývla jsem otci na rozloučenou a vyšla ven. Vzala jsem si jednu ze Zeldiných kabelek. Na parkovišti stála dvě auta a mě v tu chvíli napadlo, že jsem možná měla požádat Marlona, jestli bych si mohla vzít jeho luxusní vůz z půjčovny, abych nemusela riskovat jízdu matčiny (tou dobou už sestřiným) nespolehlivým pick-upem. Ta prastará rachotina, netečně se rozpadající a rezivějící v místním vlhkém vzduchu, patřila k největším úlovkům mé nenechavé sestry. Dychtila po tom pick-upu velmi dlouho a nakonec se ho zmocnila po oční prohlídce, z níž Nadine odešla zostuzená a bez řidičáku. Nezbylo jí než převést auto na Zeldu, která nadšením bez sebe dupla na plyn

a okamžitě skončila v hlubokém příkopu, přičemž poničila pérování i geometrii.

Městečko Watkins Glen však leželo jen nějakých deset jedenáct kilometrů daleko a Zelda tou popelnicí přece brázdila vinici každý den. Navíc jsem se vrátila domů. Nemohla jsem se tam jen tak projíždět kabrioletem. Tím bych si úplně říkala o to, aby mě zastavila hlídka. U nás vždycky řídila Zelda. Napadlo mě prohrabat přihrádku na doklady, našla jsem tam její řidičák. Mohl by se hodit.

Řízení mě uklidňovalo, a čím víc jsem se vzdalovala od svého šíleného rodného hnízda, tím jsem se cítila líp. Ze všech sil jsem se snažila nemyslet na to, jak se zvládnu v následujících pár týdnech nezbláznit. V potlačování myšlenek jsem dobrá (jak mi Zelda vždycky připomínala) a šlo mi to překvapivě lehce. Na prošoupaném sedadle jsem našla krabičku Zeldiných cigaret American Spirit a zapálila si. Malý prostor kabiny naplnila Zeldina vůně. Upřímně, ona prostě nemohla být mrtvá. Kdyby byla, věděla bych to, cítila bych to všemi buňkami v těle, tolik propojenými s těmi jejími.

Watkins Glen podřimoval a já jsem autem došlytala až před policejní stanici. Z každého vývěsního štítu a na každém dvorku vlála americká vlajka. Takový symbol patriotismu mě po všem tom čase stráveném ve Francii dost šokoval. Napadlo mě, jestli jsem na stanici neměla nejdřív zavolat. Nevěděla jsem, jak přesně v podobných situacích postupovat. Už v té chvíli jsem litovala, že jsem si zapálila, protože se mi z cigaret dělalo špatně a točila se mi hlava. V přihrádce jsem našla nějaké žvýkačky (Nikdy nevíš, kdy se budeš muset vymluvit z průseru nějakému policajtovi, malá A!) a vystoupila jsem. Tak nějak jsem čekala, že na ulicích uvidím staré známé. Sice jsem byla doma teprve dvanáct hodin, ale stejně mi přišlo divné, že jsem ještě nikoho nepotkala.

Na policejní stanici měli puštěnou klimatizaci, nebylo to však příliš poznat (což je v severní části státu New York vlastně

klasika), a u přepážky nikdo nebyl. Využila jsem času, než někdo přijde, a trochu jsem se tam porozhlédla. Ráda si prohlížím všechny rohy, brožurky naházené v přihrádkách, nakukuju do prázdných chodeb, hledám toalety. Jsem takový čmuchar. Když se v místnosti objevil jeden z policistů, právě jsem listovala nějakými letáčky s nouzovými čísly. Muž vypadal překvapeně, že mě vidí. Nějak jsem si nedokázala představit, že toho má policie ve Watkins Glenu příliš mnoho na práci. Dává pozor, aby lidé nescházeli ze značených turistických tras, bdí nad platností kapitánských průkazů, zachraňuje kořata a čeká na víkendové závody NASCAR. Nečekala bych, že v takové zapadlé díře v lesích doma uhořel výraznější počet lidí.

„Já jsem Ava Antipovová,“ představila jsem se a energicky mu podala ruku. Policista sebou trhl.

„Já vím. Vy... vypadáte jako vaše sestra.“

„Znáte... tedy... znal jste Zeldu?“

„Jo, já... víte... já jsem vám psal tu zprávu. Měl jsem službu a volali mi hned po hasičích. Strážník Roberts.“

„Výborně, pak jste přesně ten, koho potřebuju,“ oznámila jsem mu a usmála se na něj. „Možná jste si všiml, že moje matka to tak docela... neovládá. Proto bych skutečně ráda slyšela nějaký spolehlivější popis sledu událostí, třeba to, co stojí ve zprávě.“

„No, ano, jistě. Omlouvám se, ale musím vás požádat o doklad totožnosti. Detaily vyšetřování smím sdělovat pouze rodným příslušníkům a...“

Chápavě jsem přikývla a zalovila v kabelce. Byla jsem si na devadesát procent jistá, že s sebou nemám pas, což byl můj jediný státem vydaný doklad.

„Vida, nemám s sebou řidičák...“ Sakra, doufám, že se mě nebude ptát, jak jsem se dostala do města. „A zdá se, že pas jsem nechala... ale mám tady předplacenou jízdenku na metro. Je na ní moje fotka a datum narození. Žiju ve Francii,“ dodala

jsem na vysvětlení. Strážník Roberts vypadal nespokojeně. To si snad dělá legraci. „Ale je očividné, že jsem Zeldina sestra,“ podotkla jsem. „Pokud máte nějakou její fotku, můžete si nás porovnat...“

„Samozřejmě, madam. To nebude nutné. Jistě.“ Nešikovně zahrabal ve štosu papírů. „Mám vám přechíst, co jsem uvedl do zprávy?“

„To by bylo skvělé.“ Strážník Roberts si odkašlal a připravil se ke čtení. Málem jsem se rozesmála. To jako vážně?

„Dvacátého června, těsně před jednou hodinou ranní jsem přijal hovor z domu Antipovových. Tou dobou už byli na místě hasiči a snažili se uhasit požár. Zavolala je paní Betsy Klineová, která ze svého domu zpozorovala plameny. Ihned po ohlášení běžela k Antipovovým, kde zjistila, že paní Antipovová...“

„O'Connorová,“ opravila jsem ho.

„Ano, jistě, paní O'Connorová spí ve své posteli a je pod vlivem sedativ. Zjevně trpí nějakými zdravotními obtížemi...“ řekl a podíval se na mě.

„Přesně tak.“

„Takže, hasičům se nakonec podařilo požár uhasit, ovšem z prohlášení paní O'Connorové vyšlo najevo, že slečna Zelda Antipovová mohla být v době požáru v zasažené budově.“

„Vám se podařilo Nadine vzbudit? I když byla pod sedativy?“ podivila jsem se.

Zelda vždycky vtipkovala, že dává mámě koňské dávky a ta pak deset hodin sotva dýchá.

„Ano, po určité snaze. Zpočátku... nespolupracovala.“

„To se vsadím. Ale řekla vám, že Zelda byla ve stodole?“

„Ano, nicméně její prohlášení se zdála být poněkud nespo-lehlivá.“ Když mi sděloval, že se mé matce nedá věřit, jako by se cítil trapně. Taková novinka. „Paní Klineová vypověděla, že slečna Antipovová většinou tráví noci ve zhruba kilometr vzdáleném přívěsu, tak jsem se tam šel podívat. Uvnitř nikdo

nebyl, ale našel jsem mobilní telefon patřící zesnulé. Tedy Zeldě. Tedy slečně Antipovové.“ Strážník Roberts povážlivě zrudl. Byl to ještě takový mladíček. „Poslední zprávy si psala s jistým Jasonem. Domluvila se s ním, že se v jedenáct hodin sejdou ve stodole. Vypadá to, že oheň vzplál někdy před půlnocí, což nás vede k domněnce, že...“

„Že Zelda byla tou dobou uvnitř. O jakého Jasona se jedná?“ chtěla jsem vědět. To jméno mi připadalo cizí.

„To se nám z jejího telefonu nepodařilo zjistit. Číslo měla uložené pouze pod jménem Jason. Zkusili jsme mu zavolat, ale nikdo to nezvedl. Ani neměl aktivovanou hlasovou schránku. Požádali jsme o údaje telefonní společnost, to však pár dní potrvá.“

„Takže Zelda je... úředně prohlášena za mrtvou?“

Policista se ošil. „Ne, madam, oficiálně ne. Ale nebudu vám lhát, je to velice pravděpodobné. V současné době pátráme po tom, jestli někdo nepoužívá její kreditní kartu, řidičský průkaz nebo třeba poznávací značku vozidla. Třeba se někde ukáže. Požádali jsme o pomoc také pár specialistů. Máme společného koronera s Montour Fallsem a ten sem přijede. Je zjevné, že bude pátrat po... no...“

„Po zbycích kostí nebo něčem takovém,“ dokončila jsem za něj. „Každopádně dokud nebudu mít v ruce úmrtní list, nechci organizovat pohřeb. To by nebylo vhodné,“ řekla jsem. Chudák kluk, vypadal zaskočeně. „Díky za váš čas a ochotu, strážníku. Budete mě dál informovat?“

Strážník Roberts přikývl. Zjevně se mu ulevilo, že náš rozhovor je u konce a já se chystám k odchodu.

„Madam?“ ozval se, když jsem vzala za kliku. Obrátila jsem se k němu a zvedla obočí. „Je tu ještě jedna věc. No, víte... zabýváme se ještě jednou skutečností.“ Polkl. „Jde o to, že dveře do stodoly byly... že byly zavřené a zamčené na řetěz. Zvenčí.“

Komu: malaa@gmail.com
Od: zazazelda@gmail.com
30. dubna 2016, 15:12

Drahá našpulená, nabručená, dětinská polovičko,

tímto se uzavírá druhý rok tvého tvrdohlavého mlčení. Tak dobře, Avo. Chápu to. Pěkně si to odkroutím, budu ti dál psát a počkám, až tě to přejde. Dovolím ti další výbuch vzteku, aby sis mohla zachovat tvář. Je to v pohodě. Mně je to jedno. Nikdy jsem nebyla tak pyšná jako ty. Mně nedělá problém přiznat, ŽE MI CHYBÍŠ a ŽE UŽ TU BEZ TEBE ŠÍLÍM. Myslíš, že to obměkčí tvou tvrdou vápencovou schránku? Že to oslabí tvé rozhodnutí udržet tohle transatlantické ticho? Nevím. Když jsme byly malé, bývala jsi měkkota, ale asi ses trochu obrnila a uzavřela v nějaké emoční pevnosti. Vzpomínám si, jak ses kdysi lítostí rozbřečela, když jsme ve městě potkaly žebrajícího bezdomovce. Takového otrhaného pobudu, seschlého a ošlehaného větrem. Držel kartonovou ceduli, kterou se kolemjdoucí snažil obměkčit s tím, že mu mají ПОМОСТ, protože je ВЕТЕРАН. Jako by byl tím pádem jeho život nějak cennější, když měl tu smůlu (anebo ještě hůř pomatenou touhu), že skončil v armádě. Ale tebe to úplně dojalo! Pověsila ses tátovi na ruku a prosila jsi ho tím nejneodolatelnějším pohledem hodňoučké Avy a on... on ti dal desetidolarovku, abys tomu chudákovi mohla něco věnovat. Což svědčí jednak o tom, že ti otec nedokázal nikdy nic odepřít, jednak o jeho nekonečné rozhazovačnosti. V tom chlapovi mizí peníze stejně jako sýr z dovozu (ty dva vzorce chování spolu nakonec můžou i nějak souviset). Dala jsi tomu veteránovi deset dolarů i všechny peníze, které jsi našla po kapsách. Když jsme šly potom na zmrzlinu, neměla jsi ani korunu, tak jsem ti jeden kopeček koupila.

Ale teď už jsi viděla kus světa a možná už nejsi tak křehká — třeba už jsi i víc cynická. Možná. Kdybych si však musela vsadit, řekla bych, že ne. Řekla bych, že pořád ještě házíš mince do klobouků všem těm, co jim „jako“ amputovali nohu, kteří svou ztracenou končetinu večer jako zázrakem najdou a od-táhnou do nejbližší večerky pro nějakou flašku. Živoucí důkaz toho, že předstírat utrpení se vyplatí. Lekce, jíž naše matka prošla už jako velice mladá. Až na to, že dnes je to alespoň v jejím případě už zoufale prodělečné. Jinak věřím, že žebráci jsou pořád na koni. Ovšem Nadine zjevně narazila na prázdné kapsy a nevyrovnává se s tím zrovna nejlíp.

Obávám se, že vinařství Silenus jde ke dnu, nejdražší Avo. Nevím, jestli tě to překvapí, ale tak trochu zvráceně doufám, že ti to v noci nedá spát. Já se rozhodně posledních pár dlouhých temných večerů dost převaluju, než to vzdám a zajdu si pro jeden z těch matčiných oblbováků (Nebo jak bys ty léky nazvala?) a skleničku skotské. Pak spím jako zabitá. Nevzbudila bych se, ani kdyby kolem hořelo, haha! Špatná zpráva pro moje játra, je to však jediný způsob, jak dokážu vyhnat z hlavy hroutící se finance. Chystám se na jarní kvetení (Vzpomínáš na tu vlhkost?), ale vím, že tenhle rok může být poslední, a pokud tahle sezona nevyjde, jsme v prdeli. To asi není to, co bys chtěla slyšet. Nebo je ti to možná jedno.

*Tvé stále zoufalejší dvojče
Z jako Zelda*

Když jsem odjížděla, cítila jsem určité uspokojení. Věděla jsem, že něco nehraje, prostě jsem si tím byla jistá. Ale co, Zazo? Čeho se tímhle dá dosáhnout? Jela jsem příliš rychle, což bylo jednoznačně hloupé, protože kdyby mě zastavili, neskončilo by to jen u pokuty. Přesto jsem se řítila jako drak, a než jsem si vůbec uvědomila, kam to vlastně jedu, už jsem zahýbala na

cestu k Zeldinu starému přívěsu. Měla tolik míst, kam mohla utéct, když se chtěla schovat před matkou. Všechna jsou však na našem pozemku. Zelda se svých pozic nevzdávala, to já jsem vždycky byla ta, která utíká.

Přívěs stál na jakési plošině, již Zelda sama postavila to léto, kdy jsme odmaturovaly. Během prázdnin jsem pozorovala, jak jí tuhnou rysy. Já naivka jsem si myslela, že je to nervozitou z blížícího se nástupu na univerzitu. Obě jsme se chystaly bydlet doma, ale já jsem se dostala na Cornellovu univerzitu a Zelda jen na státní vysokou v Ithace. Poslední dva roky měla příšerné známky, takže se s přihláškou na Cornell ani neobtěžovala. Myslela jsem, že má strach z dospělosti, protože už nebude doma mezi svými divokými přáteli ze střední. Ona se ovšem ve skutečnosti bála toho, že nade mnou ztratí vliv.

Zatímco já jsem celé léto vyesedávala ve starém venkovním křesle s povinnou četbou, ona dřela na vyvýšené verandě z překližky a nespouštěla mě z očí. Obcházela mě jako šelma na lovu a já jsem si toho vůbec nevšímla, protože jsem byla nadšeně pohroužená do své hromady knih (a taky karafy limonády, kterou jsme neustále doplňovaly a postupně čím dál víc řezaly vodkou). Byla jsem šťastná, rozjařená, pohlcená akademickými fantaziemi, ale Zelda byla čím dál nervóznější, protože potřebovala najít nějaký způsob, jak zajistit, abych nezmizela z jejího dramatu. A dosáhla toho... Ačkoli to jsem měla zjistit teprve za pár let.

Vstup do přívěsu zel zlověstně dokořán. Zabouchla jsem dveře od auta a vyběhla po špatně opracovaných schodech. Před očima mi přitom proběhla vzpomínka na Zeldu s kruhovou bruskou v ruce, jak ty schody proklíná. „Náš zasranej *pater familias* si prostě nemohl pomoci, a když byl na mraky, musel tu pásovou brusku zničit, a já se tu teď mám snažit zbrousit schody tímhle nemožně malým křápem.“ Naštvaně si zapálila cigaretu a nasupeně zírala z křivých schodů. Já zvedla oči od *Lolity*

a zasmála jsem se. Stála tam v kratasech z ustřižených džínsů, vysokých pracovních botách a vrchním díle od plavek. S roz-
cuchanými, divoce vlajícími vlnitými vlasy a snědým opálením
vypadala dost výhrůžně. Já jsem se celé léto mazala ochran-
ným krémem s faktorem 50, takže Zeldino opálení nás koneč-
ně jednoznačně rozlišilo jako dvě samostatné bytosti. Tehdy
jsme vypadaly jinak. Já jsem si pravidelně myla vlasy, česala
je a žehlila, aby vypadaly uhlazeně jako hedvábí. Zato Zelda
měla na hlavě zacuchané vrabčí hnízdo. Zatímco já jsem nosila
jen tenkou vrstvičku světlých pastelových stínů, ona si rámo-
vala oči černou, často rozmazanou linkou. Celý život jsme se
v naší trochu děsivé stejnosti vyžívaly, nosily stejný účes i stej-
ný mejkap. Vždycky jiné oblečení, ale to jsme si mohly měnit,
což vedlo k až shakespearovským záměnám identity. Toho léta
však ne. Zelda se taky zasmála a šla si sednout na židli vedle mě.

„Seru na to,“ prohlásila. „Holt se všichni budeme muset smí-
řit s tím, že se nám budou zadírat třísky, a žít s nima jako s při-
pomínkou ledabylosti. Mé i Marlonovy. Jak se to říká? Něco
něco trám v oku svým?“

„Navrhuješ, abychom všichni měli trámy v očích?“

„Jestli to pomůže...“

„Jsi opilá,“ poznamenala jsem.

„Nebudeš souditi bratra sv...“

„A motáš citáty z Bible.“

„Jo, ale stejně jsou všechny o pokrytectví. Tak. To je celý.
Pojď si se mnou zaplavat, prosím. Jsi celá zpotená.“

„Vždycky mi říkáš, jaká jsem,“ postěžovala jsem si naoko.

„Kdepak, to obyčejně přenechávám tobě, šéfko.“ Nechala
jsem se odtáhnout od knihy a rozběhla jsem se se Zeldou dolů,
těsně vedle ní, stejným krokem. Věřím tomu, že kdyby nás ně-
kdo tehdy viděl z profilu, zdálo by se mu, že se hýbeme jako
jedno tělo. Jako koně při drezuře. Když jsem s ní běžela, cítila
jsem se úplná, jako bych byla přesně tím, kým jsem být měla.

Dole jsme se pak vesele cachaly ve vodě, dokud nedorazil Wyatt se zásobou pití a nepřidal se k našim vodkou podbarveným radovánkám a štěstí.

Když jsem vešla do přívěsu, málem mi to vyrazilo dech. Zeldina vůně mě doslova uhodila do nosu. *Nemyslím, že bys byla mrtvá, Žazo. Ale tolik se mi po tobě stýská.* Posledních dvacet měsíců jsem předstírala, že bez ní dokážu žít. Že mi celou tu dobu niterně a bolestně nechybí. Že to, co se stalo, přetalo pomyslnou pupeční šňůru, která nás spojovala víc než dvacet let. Zeldina se v tom karavanu otiskla úplně do všeho, a když jsem se po něm rozhlédla, zjistila jsem, že jsem si celou tu dobu jen lhalo do kapsy. Toužila jsem po sestře tolik, až to bolelo. Najednou mi došlo, že přesně to je to, o co jí šlo. Celé to představení, ten požár, její údajná smrt, všechno to bylo jen malé představení pro jednoho diváka — mě. Mého trestu už měla dost a tímhle jako by mi říkala: „Nemůžeš mě dál ignorovat, Avo. Nemůžeš beze mě žít. Nemůžeš nikdy opustit Silenus, nemůžeš nikdy opustit mě.“

Všude po stěnách visely různé kusy látek, šátky a plakáty. Na různých místech jsem si všimla minimálně tří Zeldiných barevných županů. Postel byla neustlaná. Sedla jsem si na ni, vzala jeden z polštářů, přitiskla si ho k obličeji a vdechla její vůni. V krku jako by mi uvízl knedlík, který jsem nemohla spolknout. Možná jsem se ty poslední dva roky chovala vážně přehnaně. Že bych to celé příliš nafukovala? Byla to zrada, to ano. A co následovalo po ní, to ani nejde vypovědět. Ale možná... Vtom mi došlo, že Zeldina mnou manipuluje, aniž musela říct jediné slovo, a rozzlobeně jsem zahodila její polštář.

V letu srazil lampu. Zoufale jsem zaklonila hlavu a zamyslela se, proč jsem do toho přívěsu vůbec jela. Jenom proto, abych se cítila Zeldě blíže? Ne. To abych přišla na to, jakou hru hraje. Protože my si jen hrajeme. Kdo je proboha Jason? A co ty zatarasené dveře do stodoly? Měla jsem podezření, že to

celé narařčila. Ale proč by chtěla, aby si policie myslela, že šlo o vrařdu? Pokud chtěla předstírat vlastní smrt, pak by si to tím akorát komplikovala. Jednodušší by bylo nastrojít to jako nehodu. Proč riskovat a naznačovat policii, že všechno není, jak se zdá? Vzhledem k tomu, že poslední dobou jsem se tolik soustředila na Poea, hned jsem si vzpomněla na záhadu zamčeného pokoje. Jako by Zelda věděla, že mě to bude dráždit.

Vstala jsem, abych si to uvnitř lépe prohlédla. Prošla jsem Zeldiny věci. Nějaká bizarní keramická soška, vyhořelá zhroutená svíčka vedle hromady notesů rozházených po stole bez ladu a skladu. Dobrý způsob, jak založit požár. Celý přívěs byl poznamenaný roky a roky Zeldiny nepořádnosti. Vzala jsem ták plný smutně vyhlížejících jablek a vysypala je do smetí. A než mi došlo, co dělám, už jsem rovnala knihy do řad a odnářela skleničky do kuchyňského dřezu. Uklízela jsem po ní — jako vřdycky. Rozčileně jsem s tím přestala a málem jsem odtamtud okamžitě vyrazila pryč. Měla jsem sebe i sestry plné zuby. Měla jsem dost té nepřijemné kombinace únavy a úzkosti, kterou ve mně probouzí moje vlastní rodina. Až na to, že na tenhle druh alergie řádná antihistaminika nezabírají. Dostala jsem pekelnou chuť na drink.

Když už jsem se chystala vyjít ven, zarazila jsem se a pohlédla na Zeldinu oblíbenou „skryš“. Celý život milovala tajemství a jako malá si schovávala v různých úkrytech po celé vinici drobné poklady, peníze nebo různé poznámky. Jako veverka ořišky. Vrátila jsem se k posteli a sehnula se u jednoho jejího rohu. Koberec v něm byl jen volně položen, a když jsem ho odhrnula, objevila se malá díra. Zelda taková místa systematicky využívala od té doby, kdy na ni matka prvně zavolala policii, která ji v pouhých patnácti letech zatkla za držení marihuany. V kapse měla pytlík a v ložnici schovávala ještě čtvrt unce (dostala sto hodin veřejně prospěšných prací a podmínku). Vzpomínám si, že když jsem studovala první semestr, přesně z téhle